

Jochem Jofel

en de

BETOVERDE VAAAS

TEKST EN TEKENINGEN VAN SIEM PRAAMSMA

Jochem's dutje wordt ruw gestoord

1. Op een dag had Jochem Jofel weer eens een verre, verre wandeling gemaakt. Hij was op 't laatst moe geworden en, aangezien Jochem Jofel erg veel van de natuur houdt, had hij een bankje opgezocht in een groot, schaduwrijk bos en was daar even gaan zitten om uit te blazen. En zonder dat hij er eigenlijk erg in had was hij in slaap gevallen. Maar lang duurde zijn rust niet. Hij was misschien een kwartiertje onder zeil toen hij door luide kreten ruw uit zijn dutje werd gehaald.

'Een raadsel! Het is me een raadsel!' riep een opgewonden stem. 'Hoe krijgen ze het voor elkaar? Dat is waaratje een hele kunst, burger. Ik begrijp niet, hoe die Oosterse vrouwen het

voor elkaar spijkeren!'

Jochem Jofel keek met een slaperig gezicht in de richting van de opgewonden geluiden en zag een bekende figuur, die probeerde een grote vaas op zijn hoofd in evenwicht te houden zonder zijn handen te gebruiken. Het was Tube Verf. Hij maakte de ingewikkeldste bewegingen en waggelde onzeker heen en weer.

'Het is een schande dat ik het niet kan!' schalde het door het stille bos. 'Het zou een blaam werpen op mijn onsterfelijke naam als het me niet zou lukken! Waaratje nou!'

De tijd gaat snel

2. Jochem Jofel was nu helemaal wakker geworden. Hij stond op van zijn bankje en keek met grote, nieuwsgierige ogen naar Tube Verf. 'Hallo, Tube!' riep hij. 'Wat doe je gek? Je kunt die vaas veel beter onder je arm nemen, dat draagt makkelijker!'

'Wie zegt daar iets?!' riep Tube Verf boos, terwijl hij bleef staan en om zich heen keek. 'Je brengt me uit m'n doen, burger! Zie je niet dat ik bezig ben? En wie geeft jou het recht mij Tube te noemen en me met jij en jou aan te spreken? Ken ik je, be ik bij je op school geweest of krijg je geld van me? In alle andere gevallen is mijn naam Verf, Kunstenaar Tube Verf om volledig te zijn!'

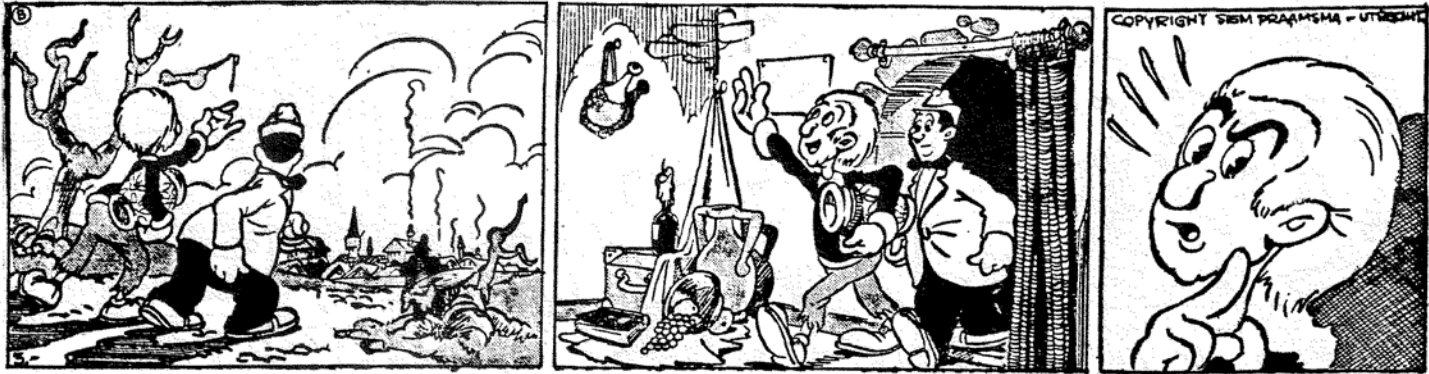
'Mijn naam is Jofel,' zei Jochem trots. Een week geleden beleeften we samen nog een avontuur, weet je het nog?'

'O, maar dat verandert de zaak direct!' zei Tube Verf vergevingsgezind. 'Is dat alweer een week geleden? Wat vliegt toch de tijd, burger. Ik herinner het me of het verleden jaar was...'

'ja, ja,' beaamde Jochem Jofel, 'de tijd gaat snel. Maar waarom heb je toch die vaas op je hoofd? Kijk naar mij! Heb ik een vaas op m'n hoofd? Nee! Ik ben een ordentelijk... eh... burger! Ik draag een hoed!'

'Je snapt er niks van, Jofel,' antwoordde Tube medelijdend. 'Dit is een echte Oosterse vaas en ik probeer hem te dragen zoals dat bij Oosterse vazen past... op het hoofd! Nooit gezien hoe Oosterse vrouwen boodschappen doen?'

Jochem vindt het een rommel

3. 'Het valt niet mee, burger!' zei Tube Verf tenslotte, terwijl hij de vaas voorzichtig met beide handen van zijn hoofd nam. 'Ik geloof dat ik hem beter onder m'n arm kan dragen, dat gaat makkelijker... Waaratje nee, dat was niet eenvoudig!'

'Wat ga je met dat ding doen?' vroeg Jochem Jofel belangstellend, terwijl ze samen voortstapten in de richting van de stad.

'Schilderen!' antwoordde Tube Verf plechtig. 'Ik heb deze vaas zojuist in een uitdragerij gekocht en ik ga het ding schilderen. Ik maak er niet zomaar een schilderijtje van, maar het machtigste, bizonderste, geweldigste meesterstuk dat er in de hele laatste eeuw vervaardigd is! Let op, Joffel. Dit wordt mijn beste doek! Een soort levenswerk, als je begrijpt wat ik bedoel...!'

Ze waren nu in een klein, smal en donker steegje gekomen en

Tube Verf duwde een vervelozе deur open. 'Ga mee, burger Joffel!' zei hij uitnodigend. 'Laat ik je onthalen! Laat me je laten zien wat nog slechts weinigen vergund is geweest te aanschouwen!'

Hij klom zes lange trappen op, gevolgd door Jochem Jofel, en schoof boven op een duister portaalтje een gordijn open.

'Hier woont, leeft, werkt en strijdt een groot man! kondigde hij met een eenvoudige armbeweging aan. 'Hier huist VERF!'

'Ik vind het hier een rommel!' zei Jochem Jofel, die bedeesd om zich heen keek. 'Ik geloof niet dat je erg netjes bent, Tube! Het lijkt wel een zolder!'

'Je verveelt me en stelt me teleur, burger!' sprak Tube Verf. 'Ik had net de boel een beetje aan kant gemaakt! En het is dat ik je niet ongunstig gestemd ben, Boffel, maar anders kon je zo weer rechtsomkeert maken! Waaratje nou!'

'Eten... Bah!'

4. Nu, op het eerste plaatje kun je goed zien wat een rommel het was in het werkvertrek van Tube Verf. Potten, pannen, omgevallen emmers en nog een heleboel andere dingen lagen kris en kras door elkaar op de grond, en, als er geen plaats meer op de grond was, hing het aan de muur. Jochem Jofel werd in een hoek op een bankje temidden van de potten en vazen gezet en Tube Verf greep een nog niet beschilderd stuk linnen.

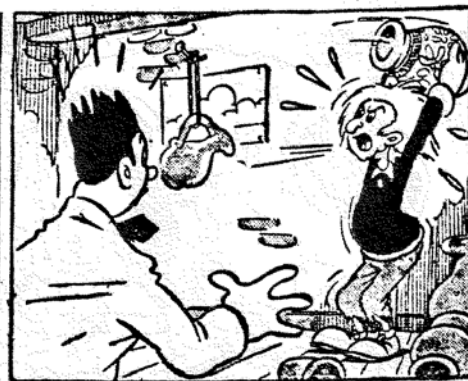
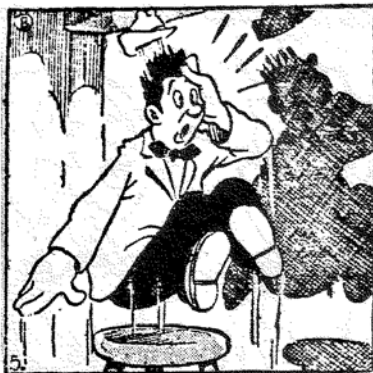
'Ik... eh... ik heb eigenlijk niet zoveel tijd,' zei Jochem Jofel schoorvoetend. 'Het loopt trouwens tegen het uur, waarop ik moet eten, enne...'

'Bah!' zei Tube Verf, terwijl hij zich misprijzend omdraaide. 'Bah! Eten! Ik kan wel zien dat er geen greintje artistieke pit

in je zit, burger! Je bent in de gelegenheid een der meesterwerken van deze eeuw te zien ontstaan en je praat over ordinaair voedsel! Binnen deze muren wordt niet over eten gesproken, begrepen? En hou me nou niet langer op! Zwijg en aanschouw!'

Tube Verf smakte het doek op een ezel, griste ergens een blik verftubetjes en een bos penselen vandaan en begon, in zichzelf mompelend, met wilde streken te schilderen. Hij was na een poosje Jochem Jofel totaal vergeten en had alleen nog maar oog voor de Oosterse vaas die hij aan het vereeuwigen was. Na een paar minuten viel Jochem van moeheid en verveling in slaap. Hij zat in zoete rust tegen de muur geleund en maakte zachtjes zagnende geluiden....

Tube Verf is boos

.5. Hoe lang Jochem Jofel precies aan het dutten was geweest wist hij niet, maar op een bepaald ogenblik werd hij voor de tweede maal die dag door dezelfde stem ruw gewekt.

'Een prull! Een prull is het!' riep Tube Verf met een boos gezicht. Hij had het doek waarmee hij bezig was geweest weer van de ezel genomen en keek er naar met onverholven afgrijzen. 'Een mislukking! Een slimpimpel! Een vod! Een... een... Bah!'

Enfin, jullie zullen wel begrepen hebben, dat Tube niet geheel en al tevreden was over zijn werk. Hij zei nog drie maal 'Bah!', zwaaide toen het doek boven zijn hoofd en smeet het weg, waarna het met een knal in een hoek terecht kwam.

'Maar Tube?' riep Jochem Jofel, die nog een beetje sliep en dus nog niet zo goed begreep wat er aan de hand was. 'Wat doe je? Je levenswerk! Dat machtigste, bijzonderste, geweldigste

Meesterstuk! Je gooit het weg!?'

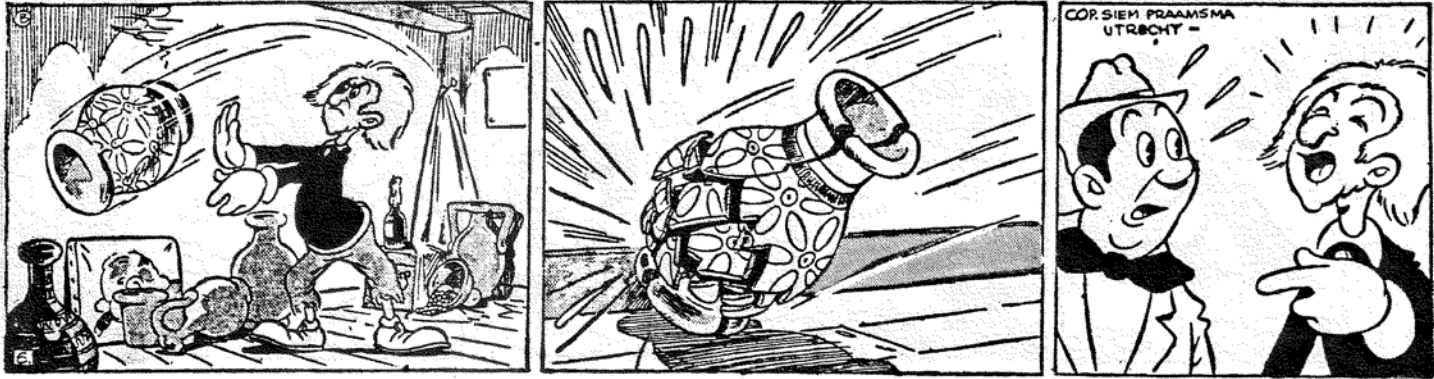
'Bah!' zei Tube Verf voor de vijfde keer. 'Meesterstuk! Levenswerk! Een vod is het! Een slimpimpel, zoals ik al zei! En dat komt nou alleen omdat jij me de hele tijd op m'n vingers hebt staan kijken. Dan kan een kunstenaarsziel zich ook niet ontplooiën, burger! Dat had je waaratje moten weten!'

'Ik heb niet op je vingers gekeken!' riep Jochem Jofel verontwaardigd. 'Ik heb al die tijd zitten slapen! Ik weet van niks! Ik heb het hele ding nog niet eens gezien!'

'Je verveelt me en je leidt me af!' zei Tube Verf, die steeds bozer werd. 'Hou je waffel, Woffel! Spreek me niet tegen! Ik heb nog meer te doen!'

Hij greep woedend naar de mooie Oosterse vaas, zwaaide die op dezelfde manier boven zijn hoofd en gooide hem achter het schilderij aan.

Er gebeurt iets vreemds

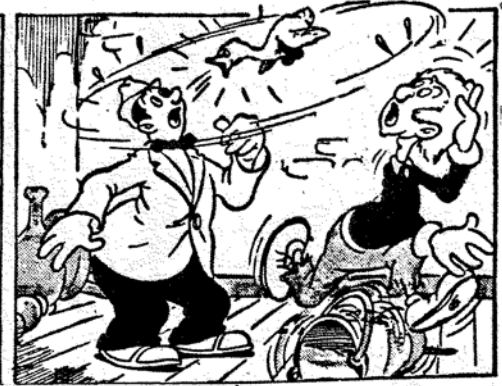
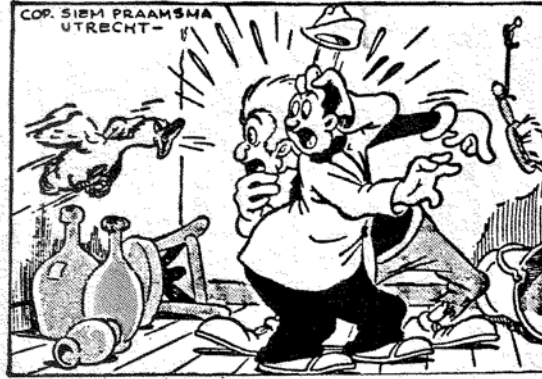
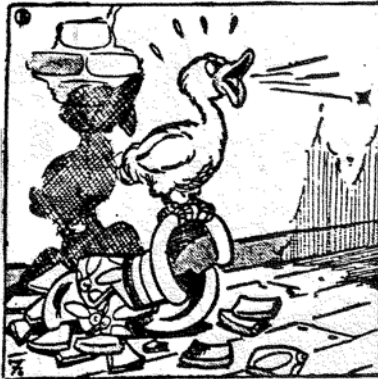
6. Tube Verf smeed dus ook de Oosterse vaas in een hoek. Ja, dat gebeurt soms. Als een kunstenaar iets heeft gemaakt dat niet helemaal naar zijn zin is kan hij wel eens heel kwaad worden en met allerlei dingen gooien.

'Dat is een pak van m'n hart, burger!' zei Tube Verf voldaan, toen de kleurige vaas met een gerinkel naar scherven vloog. 'Ik kon het ding niet meer zien, weet je! Ik had er genoeg van! Het hing mij de keel uit. Waarajé nou! Ach, zo'n vaasje schilderen, dat is ook eigenlijk niets voor Meesters! Dat is goed voor beginners en klunzen en kinkels! Wij moeten het hebben van

verheverener onderwerpen! Portretten van Grote Mannen en zo.... Nee... eigenlijk had ik beter moeten weten, burger! En jij had me best eens kunnen waarschuwen! Je had best eens kunnen zeggen dat ik m'n kostbare tijd wel beter kon gebruiken. Nou! Zeker!'

Nu had Jochem Jofel natuurlijk best iets terug kunnen zeggen, want doorgaans zit hij niet om een paar woorden verlegen. Hij wilde dan ook juist zijn mond open doen, toen er iets vreemds gebeurde. Achter hen klonk plotseling een gefladder en er vielen een paar scherven van de Oosterse vaas om...

Een kuiken, dat praat

7. 'Akdab!' klonk plotseling een krassende stem achter Jochem Jofel en Tube Verf's rug. 'Akdab! Ben Hassan! Haha! Akdab! Akdab! Joesoef!!'

Tube Verf en Jochem Jofel draaiden zich geschrokken om. Op de scherven van de mooie, gebroken vaas zat een heel groot kuiken en het keek heel boos rond.

'Ben Hassan!' kraste het nog een keer, spreidde z'n vleugels uit en vloog recht op Jochem Jofel af.

'Hij praat!' schreeuwde Tube Verf, toen de vogel begon rond te vliegen. 'Doe hem weg, Joffel! Zeg hem, dat het ons niks kan schelen of-ie Hassan heet of Gerrit! Laat-ie z'n mond houwen! Zeg hem dat het niet hoort dat een vogel spreekt. Hoe komt-ie hier? Laat hem weg gaan!'

Ja, dat was gemakkelijker gewzegd dan gedaan. Probeer jij

maar eens een boos, pratend kuiken te pakken, dan zul je zien dat dat niet meevalt. Tube Verf wachtte er dan ook niet op, maar strekte zijn benen om weg te hollen. Nu is er maar heel weinig ruimte in Tube Verf's atelier, en om te hollen is het nu niet bepaald een ideale plek. Daarbij kwam nog dat Tube helemaal niet uitkeek waar hij zijn benen neerzette, zodat je begrijpen kunt dat hij vrijwel onmiddellijk over een emmer struikelde. De emmer rolde kletterend tegen een paar bloempotten aan, die ook gingen rollen en op hun beurt een paar vazen omgoiden.

Het kuiken fladderde, riep maar steeds ongeduldig: 'Akdab!' en 'Ben Hassan!', Tube Verf gilde en Jochem Jofel stommelde onhandig rond. Alles bij elkaar was het een vreselijk lawaai in de anders zo rustige werkkamer van Tube Verf....

Tube kent een heel knap iemand

8. De rust in Tube Verf's atelier keerde pas weer toen Tube op het idee kwam een schaalje koude aardappels uit de kast te nemen en dit het kuiken voor te houden. Het beest vloog er op af als iemand die in geen weken eten heeft gehad en schrokte met on-nette geluiden de koude knollen achter elkaar naar binnen.

'Kom mee, burger!' zei Tube Verf zachtjes tegen Jochem Jofel, en troonde hem voorzichtig de kamer uit. 'Z'n aandacht is even afgeleid en daar moeten we gebruik van maken!'

De vogel had zo'n honger dat hij niet eens merkte dat Tube en Jochem wegliepen en schrokte tevreden verder.

'Het is niet gewoon!' zei Tube Verf, toen ze het nauwe straatje

waar hij woonde, uitliepen. Een kuiken dat kan praten en dat kouwe aardappelen lust! Nee, burger, als je het mij vraagt is er iets bizonders aan de hand. Iets heel bizonders!'

'Wat moeten we doen?' vroeg Jochem Jofel ongerust. 'Ik wou dat we het beest kwijt waren! Ik heb het niet begrepen op prattende en smakkende vogels. Helemaal niet!'

'Ja,' zei Tube Verf, in gedachten. 'Dat is nu juist waar ik over aan het denken ben... Ik ken iemand, die hier misschien wel raad op weet. Een geleerde! Hij heet Dokus Dokument en woont in het Rare-Bomen-Dal. En hij heeft zoveel gelezen en nagedacht, dat hij er vreselijk knap van geworden is. Ontzettend knap, burger! Haast wel zo knap als een minister!'

De geleerdste man van de wereld

9. Ze liepen nu de stad uit en kwamen al gauw in het Rare-Bomen-Dal, dat daar dichtbij is. Tube Verf wees in de verte. 'Zie je dat huisje? Daar woont Dokus Dokument. Hij is zo knap, dat hij zelf haast niet meer weet wat hij weet en wat hij niet weet. Ja, ja, hij is geloof ik zelfs doctor of professor in de Geleerdheid! Nou, dat zegt alles, burger!'

'Tjonge ja!' zei Jochem Jofel, onder de indruk van al de wijsheid waar Tube Verf mee bevriend was. 'Dat klinkt goed... En zou hij iets van sprekende vogels af weten? Het lijkt me

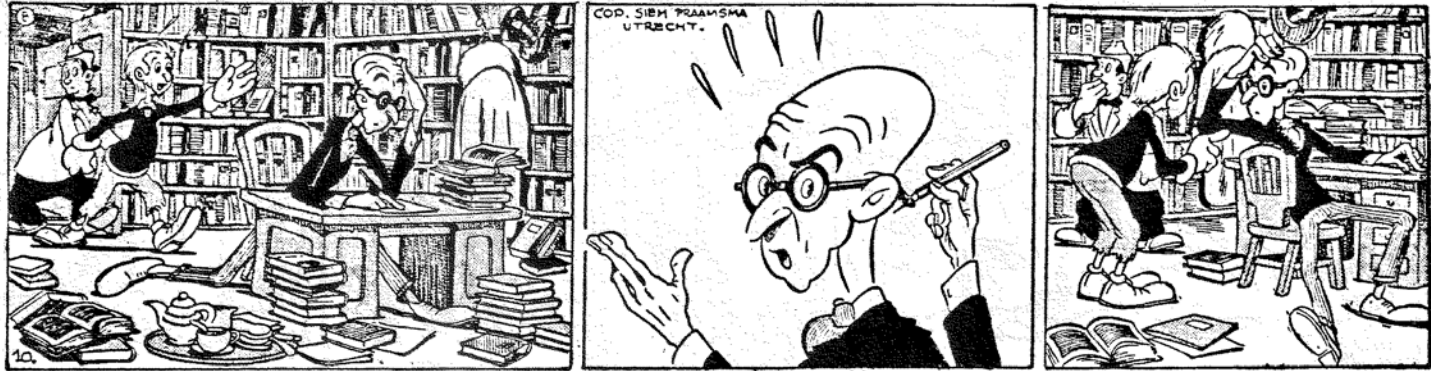
nogal een moeilijk onderwerp, zie je?'

'Wat Dokus Dokument niet weet heeft zo weinig te betekenen dat het nog geen halve bladzij uit een boek zou bestaan als je het opschreef', beweerde Tube achteloos.

Ze waren nu bij het huisje aangekomen en Tube duwde de deur open met een gezicht of hij de huur kwam ophalen.

'Treed binnen!' zei hij gastvrij tegen Jochem Jofel. 'Straks zul je de geleerdste man van de wereld ontmoeten!'

Dokus Dokument is ontstemd

10. Tube Verf had Jochem Jofel dus meegenomen naar het huisje van Dokus Dokument en hem naar binnen geloodst.

'Hallo, Dokus!' groette Tube Verf joviaal. 'Hoe gaat het? Lang niet gezien, burger! Wat doe je tegenwoordig? Nog steeds geleerd zijn?'

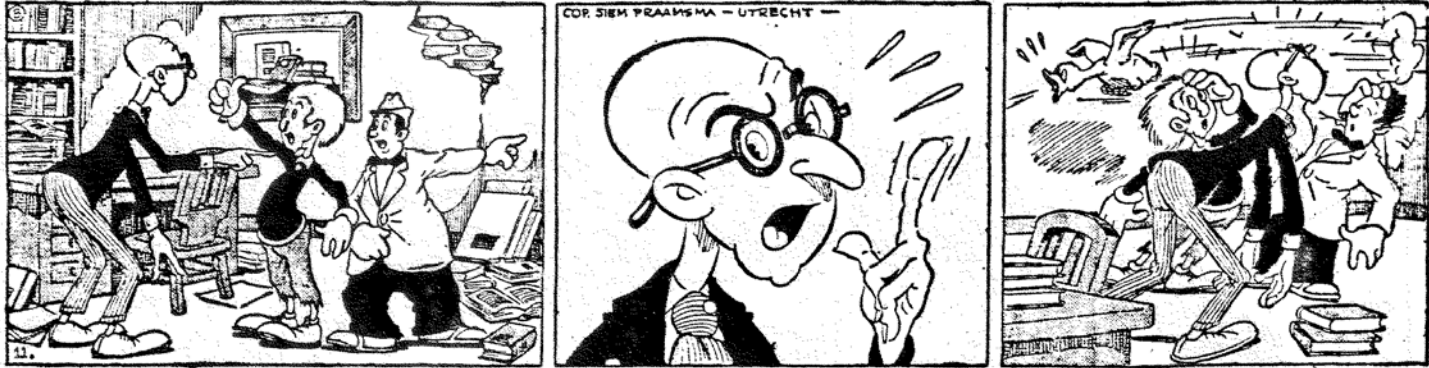
Dokus Dokument, die met het wijze hoofd in de ene hand gesteund zat te schrijven, richtte zich langzaam op en keek verstoord om.

'Gij ontstemt mij!' zei hij nors. 'Weet dat ik hiet zit en arbeid! Ge stoort mijn denkende geest doordat U zich op ruwe

en onbeschaafde wijze met mij tracht te onderhouden. Ik ben niet gediend van gesprekken met plumpe lieden zoals gij en ge zoudt mij een groot plezier doen door wederom te verdwijnen langs de weg, die gij gekomen zijt. Smeert hem!'

'Nee, burger', antwoordde Tube Verf flink. 'We hebben moeilijkheden! Wij hebben een vogel ontmoet, die spreken kan! Jij bent iemand die alles weet, nietwaar? Nu: wat is dat voor een vogel, en, wat belangrijker is: hoe raken we het beest kwijt?'

Aecolyptische psychometanie

11. Dokus Dokument bleef de eerste ogenblikken sprakeloos zitten, maar stond dan langzaam van zijn stoel op.

'Uitgesloten!' hijgde hij. Totaal uitgesloten! Sprekende dieren bestaan niet, hebben nooit bestaan en zullen nooit bestaan ook! Wat je me daar vertelt, meneer Verf, is een typisch geval van aecolyptische psychometanie, gevolgd door verschijnselen van rarehbische polarchesia in extenso. In het kort gezegd, ge hebt U dat verbeeld. Het is dus niet waar en ik verzoek U vriendelijk, mij verder van Uw opmerkingen daaromtrent te verschonen!

'Maar we hebben het beest zelf gezien!' zei Tube Verf. 'Het was in mijn atelier en het zei steeds maar 'afdak, afdak!' of zoiets!

'Het is al pratend recht in mijn gezicht gevlogen!' vulde Joc-

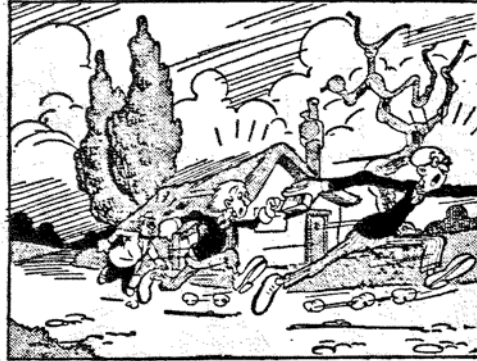
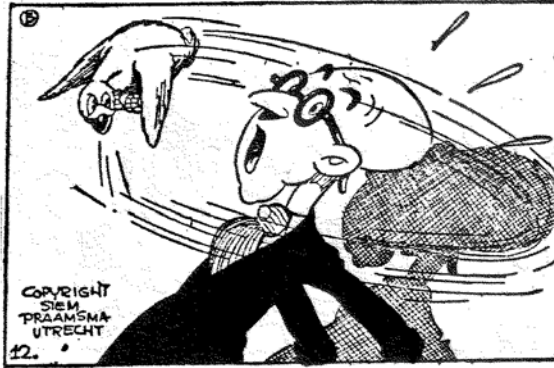
hem Jofel aan. 'Ga mee, dan zult U het zien! En het at een hele schaal koude aardappelen achter elkaar op!'

'Jongelieden, jongelieden!' suste Dokus Dokument. 'Ik moet U nu toch werkelijk terecht zetten. Ik heb vrijwel alle boeken gelezen die er te lezen zijn, tot de dikste en moeilijkste toe, maar een vogel die sprak en koude aardappelen nuttigde kwam daar nooit in voor! Integendeel! De Durictie Passagenios Elocrypta zegt zelfs....'

'Akdab!' klonk plotseling een krasserige stem. 'Akdab! Ben Hassan! Joesoef!'

Dokus Dokument stopte zijn wetenschappelijke uiteenzetting en keek ongelovig en verschrikt naar het kuiken, dat binnen was gevlogen door de deur, die Jochem Jofel had laten openstaan....

Een onverwachte belevenis

12. Ja, daar stond Dokus Dokument met zijn mond vol tanden! Hij wilde juist gaan uitleggen, waarom dieren niet spreken kunnen en daar vloog een pratend kuiken bij hem binnen! je begrijpt dat hij vreemd opkeek. Het kuiken cirkelde een paar maal om Dokus' hoofd heen en keek hem spinnijdig aan.

'Akdab!' kraste hij op een ruzietoon. 'Joesoef! Akdab Ben Hassan! Hahaha!'

'H-h-het is een T-t-urks kuiken!' stamelde Dokus Dokument, die naar adem snakte en zijn best deed zich de vogel van het lijf te houden. 'Hij spreekt Turks! Help!!!' Het kuiken had hem in het wijze achterhoofd gepikt.

'Komt mede!' schreeuwde Dokus, terwijl hij snel een boek

van een van de planken griste. 'Komt! Redt U! Sluit het dulle dier op!'

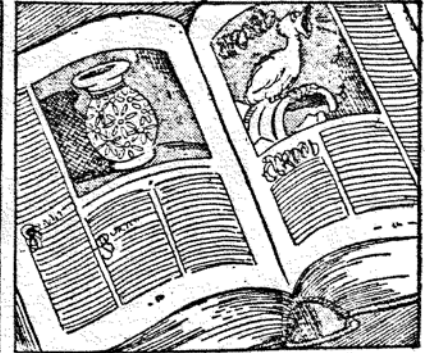
Hij holde de deur uit met Tube Verf achter zich aan. Jochem Jofel zag nog net kans, de deur voor de snavel van het kuiken dicht te gooien en rende mee.

'Dat was een onverwachte belevenis!' hijgde Dokus Dokument, toen ze na een poosje aan de rand van het bos even zaten uit te blazen. 'Tjonge-jonge, een kuiken, dat Turks spreekt!'

'Wat heb je daar, burger?' vroeg Tube Verf, terwijl hij naar het boek wees, dat Dokus in de gauwigheid had meegegrist.

'Dat... eh... dat is een boek!' antwoordde Dokus, een beetje verlegen. 'Om juist te zijn: een sprookjesboek!'

Een betoverde Emir

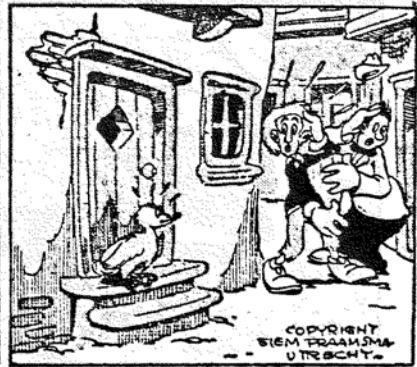
13. 'Een sprookjesboek?' vroeg Tube Verf ontstemd. 'Je moet me niet voor de mal houden, burger! Wat kunnen mensen als wij nou nog leren van een sprookje? Sprookjes zijn verzonnen verhaaltjes, anders niet!'

'Zet U en luister!' gebood Dokus Dokument. 'Oordeel later!' Hij zocht een bepaald hoofdstuk op en begon te lezen:

'Veel jaren geleden leefde er in het land der Turken eens een Emir, Abbas geheten. Zijn vader, die ook Emir geweest was, heette Hassan, dus werd deze Emir Abbas Ben Hassan genoemd. Nu wilde het geval, dat Abbas Ben Hassan een heel knappe raadgever had, Joesoef geheten, waar hij ruzie mee kreeg. Abbas was namelijk erg eigenwijs en hij had een goede raad van Joe-

soef in de wind geslagen. Joesoef schold hem uit voor 'een groot kuiken', waarop Abbas zo ver ging, zijn raadgever te ontslaan. Dat was heel dom van hem, want Joesoef, die in zijn vrije tijd tovenaars was, veranderde hem in een kuiken, dat hij Akdab noemde. Daarna toverde hij hem in een vaas. Hij besliste echter dat de Emir niet altijd in de vaas zou hoeven te blijven, maar dat hij hem vrij zou laten als de vaas brak. Hij bedacht tevens een toverwoord en schreef dat op een stuk perkament, dat hij in het paleis van de Emir verborg. Hij besliste ook, dat degene die de vaas brak, het kuiken zou moeten helpen het stuk perkament te vinden en daarna het toverwoord voor te lezen. Pas dan zou het kuiken weer Emir Abbas Ben Hassan worden...'

Er is een bladzij weg

14. 'En verder?' vroeg Tube Verf in gespannen afwachting. 'Hee, burger, blijf zitten! Ik wil weten hoe het afloopt!'

'Hij doet het boek dicht', zei Jochem Jofel verbaasd. 'En net nu het spannend begon te worden! Toe nou, meneer Dokument! Vertel nou verder! We willen juist weten wat er verder gebeurt!'

'Het spijt mij, jongelieden', antwoordde Dokus Dokument. 'Al zoude ik het willen, ik zoude het niet kunnen! De volgende bladzijde is namelijk weg. Hier houdt het verhaal op, gewoon op! En mijn fantasie is niet toereikend om de ontbrekende gebeurtenissen zelf aan te vullen. Het spijt mij. Ik groet U beiden zeer!' Hij stak zijn hand op en wandelde weg.

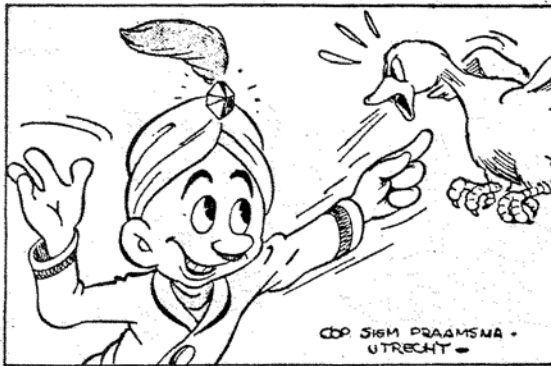
'Dat is me wat?' mopperde Tube Verf, terwijl ze door het

Rare-Bomen-Dal terugliepen naar de stad. 'Vertelt-ie ons net de verkeerde helft van het verhaal! Dat is waaratje vervelend, burger. Nou weten we nog niet wat we doen moeten! Enfin, die vogel zijn we tenminste kwijt, dat scheelt!'

Nu, Tube Verf had te vroeg hoera geroepen, dat zien jullie zeker wel. Toen Jochem en Tube weer in het slopje waren gekomen waar Tube woonde, zat Akdab op de stoep en keek boos rond.

'Ollabolla!' zuchtte Jochem Jofel, terwijl ze al de donkere trappen weer op klommen. 'Wat een ellende! Ik wou dat ik je nooit gezien had, Tube! Dan had ik ook dit kwaaië kuiken nooit leren kennen!'

Hassie El Bassie!

15. Maar er zouden nog veel meer wonderlijke dingen gebeuren. Toen Tube Verf en Jochem Jofel in het atelier kwamen, stond er een heel klein mannetje met een beleefde grijns op zijn gezicht op hen te wachten.

'Salem Aleikum!' grijsde her kereltje, en hij boog totdat de pluim van zijn tulband de grond raakte. 'Vergeef mij, onwaardige, het ongevraagd en onaangediend aanwezig zijn in Uwe appartementen! Ik weet, dat dit ontzaggelijk vertoon van slechte manieren Uw misnoegen moet opwekken. Maar ik ben hier slechts om de oneindig wijze bevelen van mijn grote en machtige Meester uit te voeren! Ik hoop dus, dat gij mij zult vergeven!'

'Eh?' zei Tube Verf, die niets van deze toespraak begrepen had. 'Wat?! Je meester? Wie is dat? Wie ben je zelf? Ik ken je niet, burger!'

'Hassie El Bassie is de zeer onbelangrijke naam', vertelde Hassie El Bassie, en hij boog weer diep. 'Hassie El Bassie, onwaardig en onnut dienstknecht van groot en oneindig wijs tovenaars Joesoef, vroeger trouw dienaar van Emir Abbas Ben Hassan! Een ogenblik, alstublieft. Deze vogel stoort mij!'

Hij greep met zijn linkerhand in de lucht en maakte met zijn rechter een paar draaiende bewegingen.

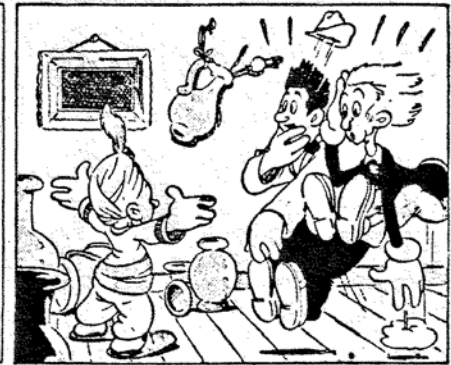
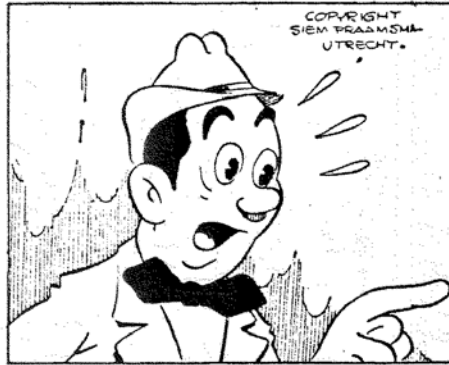
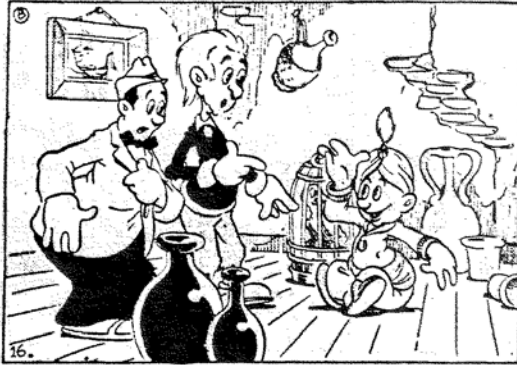
'Akdab Oela Akbad!' riep hij op bevelende toon. 'Akdab Badka!'

Na deze eenvoudige woorden hield Hassie El Bassie plotseling een kooi in de hand, terwijl Akdab, de vogel, er in zat. 'Alla is groot! deelde Hassie El Bassie met een tevreden glimlach mee.

'Grutjes met stroop!' zei Tube Verf.

'Ollabolla!' zei Jochem Jofel met ontzag.

Het bevat Tube Verf niet

16. 'D-d-die k-k-kooi was er n-net nog niet!' stotterde Tube Verf, toen Hassie El Bassie het ding op de grond gezet had. 'Dat lijkt waaratje wel toverij, burger!'

'Uw groot en wijs verstand heeft uitnemend gewerkt!' prees Hassie El Bassie, terwijl hij op zijn gemak met gekruiste benen op de grond ging zitten. 'Er is hier inderdaad sprake van toverij!'

'Tjonge-jonge', zei Jochem Jofel verbluft. 'Dat vind ik heel knap van je, Hassie... eh... Hassebassie!'

'Hassie El Bassie in het geheel niet knap', zei Hassie bescheiden. 'Hassie El Bassie slechts de bevelen uitvoeren van uitmuntend en geweldig Meester Joesoef! Hassie El Bassie niet meer dan onkundig en dom dienstknecht.' Hij grijnsde beleefd en stak zijn hand op, toen Tube Verf ook een duit in het zakje wilde doen. 'Vergeving!' zei hij, 'Laat mij thans ter zake komen.

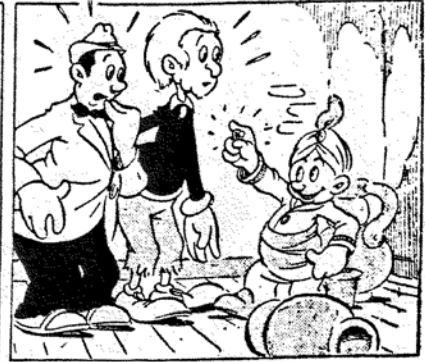
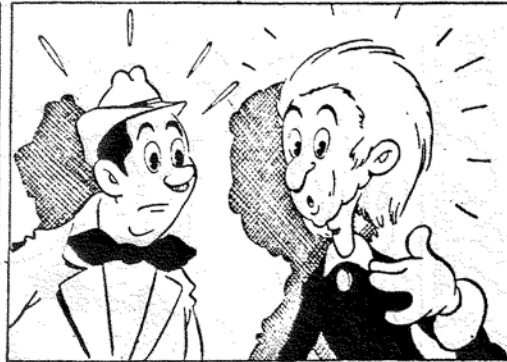
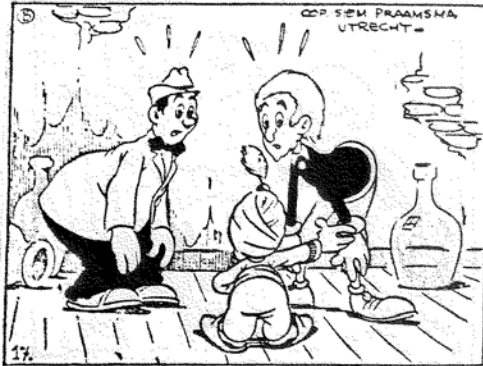
Gij kent nu de geschiedenis van de Emir Abbas Ben Hassan en ik zal U de besluiten van mijn grote Meester Joesoef kenbaar maken. 'Welnu! Gij, Heer Verf, zijt de man die het perkament zal moeten zoeken, teneinde Akdab weer in Abbas te veranderen. En gij, Heer Jofel, zult Heer Verf daarbij moeten helpen!'

'Ik?!' schrok Jochem Jofel. 'Daar heb ik helemaal geen zin in! Het kan me geen zier schelen of dat malle kuiken ooit weer een Emir wordt of niet!'

'Mij ook niet!' zei Tube Verf beslist. 'Ik heb een hekel aan dat beest, burger!'

'Ja, dat verandert de zaak', zei Hassie El Bassie.. 'In dat geval zal ik genoopt zijn U beiden te veranderen in een sprinkhaan, konijn of bobslede. Al naar gelang de stand van zon, maan en sterren....'

Jochem en Tube willen niet meedoen

17. 'Gij ziet, dat het niet eenvoudig is!' sprak Hassie El Bassie verder. 'Het wordt aan uzelf overgelaten of gij de wensen van de Grote Joesoef vervullen wilt of niet. Het is mij om het even!'

'H'm, antwoordde Jochem Jofel, 'maar ik wil ook niet in een sprinkhaan veranderd worden! Of in een bobslee! stel je voor, een Jofel als bobslee! Eigenlijk wil ik helemaal niks! Ik wou dat ik me hier nooit mee bemoeid had!'

'Het is nu eenmaal zo', stelde Hassie El Bassie gerust. 'Het is moeilijk iets aan de loop der dingen te veranderen. Welaan, wat is Uw antwoord? Zult gij Emir Abbas helpen?'

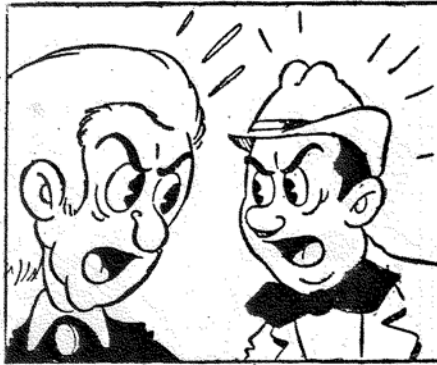
'Wat denk je ervan Joffel?' vroeg Tube zachtjes. 'Hij ziet er naar uit of hij ons in een handomdraai even in een koolraap

zou kunnen wijzigen als er iets niet naar zijn zin is... Ik vind het maar griezelig, burger. Dat hele gedoe met dat kuiken bevalt me geen steek! Nee, nee, waaratje niet!'

'Dat is dan afgesproken', zei Hassie El Bassie zonder enige aanleiding. 'Morgen bijtijds op weg, alsmar lopen in de richting van het Oosten. De kooi meenemen. Maar wees er erg voorzichtig mee. Het is namelijk een toverkooi en daar is tegenwoordig nogal moeilijk aan te komen. Hier is een ring. Mocht gij in moeilijkheden komen te verkeren wrijf dan aan de steen en ik kom direct te hulp snellen!'

Na deze woorden was Hassie El Bassie plotseling verdwenen...

Een langhaar en een slompompel

18. Nu, er zat voor Jochem Jofel en Tube Verf niet veel anders op dan de volgende morgen vroeg op stap te gaan. En dat gebeurde dan ook. Ze waren allebei om zes uur al uit de veren en om half zeven gingen ze op pad. Tube Verf droeg de kooi met de betoverde Emir en deed niets anders als mopperen.

'Half zeven! Wat een uur voor een Kunstenaar! Dat is me nog maar zelden overkomen, burger! En dat is allemaal jouw schuld! Als jij me van te voren gewaarschuwd had...'

'Dat is het toppunt!' riep Jochem Jofel kwaad. 'Nou zal-ie mij nog de schuld geven! Als jij die vaas niet had stukgesmeten was er nooit iets gebeurd, halve malle verfverprutsende langhaar dat je bent! Ja, dat ben je!'

'Dat gaat te ver, burger!' zei Tube Verf boos. 'Ik kan veel verdragen, maar dit niet! Een verfverprutser! Een langhaar! Weet je wat jij bent? Jij bent een mislukte slimpimpel, een halve gare slompompel en een dikke hersenloze slampampel en dat is nog maar heel zacht uitgedrukt. O, zo!'

'Dat zul je me waar maken!' brulde Jochem Jofel, terwijl hij zijn jasje uittrok. 'Jij bent zelf een slompompel!'

'Je dacht misschien dat ik bang voor je was?' vroeg Tube Verf, terwijl hij de kooi met een smak neerzette en in een gevechtshouding ging staan. 'Nou, ik lust je, burger! Kom maar op!'

Vechten geeft geen pas

19. Maar juist toen Jochem Jofel en Tube Verf gezellig aan het bakkeleien wilden slaan stond daar plotseling Hassie El Bassie tussen hen in, die bezwerend zijn handen opstak. Hij was er zo maar. Geen van beiden had hem zien aankomen en toch was hij er. Ja, dat doen tovenaars zo. Als je het niet gelooft kijk je maar op het plaatje, dan zul je het zien.

'Foei, foei!' sprak hij. 'Vechten! Dat doen nette lieden niet. En zeker niet op de openbare weg. Dat geeft in het geheel geen pas! En ik had U gevraagd zuinig te zijn op mijn kostbare toverkooi. Als hij breekt moet ik hem uit mijn eigen zak betalen. Leer-

ling-tovenaars verdienen tegenwoordig toch al zo weinig... Nee, nee, gij moet uw reis vervolgen. En geen onenigheid meer onderweg. Alsmar naar het Oosten, zoals ik u gezegd heb. Mars!'

'Moeten we helemaal lopen naar Turkenland?' vroeg Jochem Jofel zorgelijk.

'Dat zult gij wel zien', antwoordde Hassie El Bassie opgewekt. 'Misschien kom ik onderweg hier of daar een vliegend tapijt tegen en dan zal ik aan u denken. Vaart beiden wel!'

Altijd maar eten!

20. Tube Verf en Jochem Jofel wandelden dus verder en verder, almaar naar het Oosten, net zoals Hassie El Bassie, het kleine tovenaarsleerlingetje, bevolen had. Ze droegen nu om de beurt de kooi met de betoverde Emir, maakten geen slaande ruzie meer en scholden elkaar niet meer uit. Ze liepen eerst een grote vlakte door, daarna een stuk tussen heuvels en rotsen en tenslotte belanden ze in een groot, donker bos.

'Tjonge-jonge, burger', zei Tube Verf, toen hij naar de rotsen om zich heen keek. 'Dat zijn aardige dingetjes! Ik heb ze wel honderd maal geschilderd, maar altijd van een plaatje af, weet je... Echt zijn ze veel mooier, waartje nog-an-toe!'

'Ja, ja', zei Jochem Jofel, die een blaar onder zijn hiel had gekregen en heel niet geluisterd had naar Tube Verf's lyrische ontboezemingen. 'Ik heb honger! Ik zou best iets lusten, Tube!'

'Bah!' antwoordde de schilder. 'Altijd als ik het over Kunst ga hebben praat jij me over eten. Kijk liever om je heen, naar de levende frisse natuur! Zie deze prachtige oude eik. Hoeveel duizenden jaren zou die hier al niet... Heb jij ook zo'n rommelend gevoel in je maag, Joffel? Ik geloof, dat ik honger heb. Zou die kleine goochelaar er om gedacht hebben dat een mens van tijd tot tijd voedsel tot zich dient te nemen? Zelfs een Kunstenaar?'

Haphap Darissy!

21. Maar Hassie El Bassie bleek Jochem en Tube niet vergeten te hebben. Het laatste woord had Tube Verf's mond nog niet verlaten of daar stond Hassie alweer, zonder dat iemand hem had zien komen.

'Hallo, burger!' zei Tube Verf. 'Heb je wat te eten meegebracht? We hebben allebei honger, zie je, enne...'

'Geduld is een schone deugd!' zei Hassie El Bassie grijnzend. 'En schenkt het mensdom zeer veel vreugd!' voegde hij er ongevraagd aan toe.

'Je verveelt me, burger!' zei Tube Verf. 'Praatjes vullen geen... eh... magen. Juist, zo is het!'

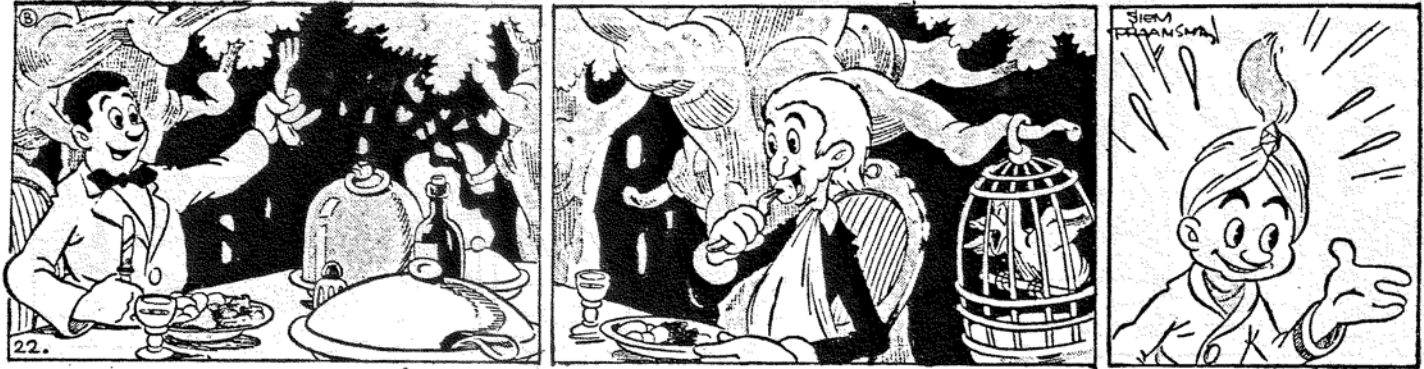
'Is hier een herberg in de buurt?' vroeg Jochem Jofel beleefd. 'Ik heb trek in allerlei lekkere dingen!'

'Kalm, kalm!' zei Hassie El Bassie. 'Alles op zijn tijd.' Hij stak beide armen in de lucht en zei: 'Akah da Barah! Abdoel El Abdoellah! Hap-hap Darissy!'

En, of je het gelooft of niet, er stond plotseling zo maar, midden in het bos, een gedekte tafel, waarop allerlei schalen en schotels stonden, die heerlijke geuren verspreidden. Jochem Jofel en Tube Verf staarden hun ogen uit.

Er waren schotels met vlees, vis en gevogelte, kormem met boterjus, schalen gebakken aardappelen, rijst, spaghetti, en, alsof dat nog niet genoeg was, enorme puddingen met liters puddingsaus en nog een heleboel lekkernijen meer. Enfin, zo'n lekker twaalfuurtje, zoals jouw moeder af en toe wel eens voor je klaar zet als je tussen de middag uit school komt.

Het is 'tafeltje-dek-je'!

22. Nu, je zult wel begrijpen dat Tube Verf en Jochem Jofel die tafel niet zo maar lieten staan! Nee, nee, ze paktten allebei een stoel, en begonnen vol overtuiging hun honger te stillen.

'Dat heb je handig gedaan, Hassebassie!' zei Tube Verf met een volle mond. 'Dat moest je mij eigenlijk ook eens leren. Dat zou buitengewoon goed te pas komen, vooral voor Kunstenaars. Die hebben meestal nogal weinig... eh... tijd om eten te kopen, zie je? Ja, ja, dat zou erg praktisch zijn, burgertje!'

'En bovendien zo'n gas-besparing!' vond Jochem Jofel. 'Dat moet je ons echt even leren, Hassie!'

'Te veel eer!' grijnsde Hassie El Bassie. 'Ik voer slechts de

bevelen uit van de Grote Meester Joesoef. Hassie El Bassie is alleen maar de nietige, kortzichtige en achterlijke dienstknecht... Dit kan niet geleerd worden. Grote Heer Joesoef is wijs en verstandig, uitgebreid vernuftig en zeer slim! Hij kocht voor een zacht prijsje, op de markt van Alihabad, de tovertafel uit het sprookje 'Tafeltje-dek-je'. De eigenaar zat om geld verlegen omdat zijn 'Ezeltje-strek-je' hem op een kwade dag ontstolen was door een bende rovers. Hij had namelijk de 'Knuppel-uit-de-zak' vergeten mee te nemen, anders was dit natuurlijk niet gebeurd. Zo ziet men, hoe nalatigheid gestraft wordt! Eet smakelijk, beste lieden!'

Tube Verf wil handig zijn

23. Toen Jochem Jofel en Tube Verf klaar waren met eten, knipte Hassie El Bassie met duim en wijvinger, waarna tafeltje-dek-je weer even snel verdween als het gekomen was.

'Ollabolla!' zei Jochem Jofel. 'Wat gaat dat allemaal gemakkelijk. Geen vuile boel, niks af te wassen en zo... Alles zo maar verdwenen alsof het er nooit geweest was...'

'Niet alles,' zei Tube Verf voldaan. 'Ik had zo'n vaag idee dat die tafel dadelijk weer verdwenen zou zijn. Ik ben zo slim geweest om een lekker karbonaadje in m'n zak te stoppen... Dan heb ik nog wat voor vannacht, weet je, als ik soms wakker mocht worden van de honger. Dat gebeurt me nog al eens, zie

je... Ja, ja, je moet maar handig zijn!'

'Ezel dat ge zijt!' riep Hassie El Bassie, terwijl hij op de grond stampte van woede. 'Je mag niets van de tafel achter houden! Dan werkt-ie niet meer! Het is trouwens heel niet netjes ook. Nu moet ik de hele nacht aan het toveren gaan om hem weer op gang te krijgen... Enfin, als jullie morgen niets te eten krijgen is het mijn schuld niet! Dan is het mislukt. En dan zal ik meteen wel ontslagen worden ook... Maar dan verander ik jullie subiet allebei in een blikopener! Daar kunnen jullie ollabolla op zeggen, burgers!'

Het karbonaadje is alweer weg

24. Hassie El Bassie was aardig uit z'n humeur, dat hebben jullie zeker wel gezien. Hij zei verder geen vriendelijk woord meer, maar toverde met een kwaad gezicht een twee-persoons tent.

'Daar kunt gij u nu ten ruste leggen,' zei hij kortaf. 'De kooi kunt ge buiten laten staan, daarmee kan niets gebeuren. Goeden nacht!' Hij boog en liep zonder meer het bos uit.

De zon ging juist onder en Tube Verf en Jochem Jofel hadden erg veel slaap na al dat gewandel dat ze gedaan hadden. Dat is geen wonder, nietwaar?

'Slaap lekker!' wenste Jochem Jofel, terwijl hij onder de wol

kroop, die er op dezelfde mysterieuze wijze bij geleverd was.

'Maf ze, burger!' zei Tube Verf. 'Ik ben blij dat ik lig. Ik ben zo moe als een Kunstenaar maar zijn kan. Wat een onzin, om zo'n drukte te maken over een koud karbonaadje? Waar heb ik het gelaten? Hee, ik dacht toch echt, dat ik het in m'n broekzak gestoken had. Asjemijnou, burger! Het is weg! Gewoon weg!'

Buiten, in het maanlicht, stond Akdam, de betoverde Emir, in zijn kooi te dommelen en grinnikte zachtjes om die domme Westerlingen, die niets begrepen van Oosterse toverkunst...

Een gouden vogelkooi...

25. De volgende morgen heel vroeg, toen Jochem Jofel en Tube Verf nog heerlijk slapen en van de prins geen kwaad wisten, kwam er langs de bosrand een klein mannetje aangestapt. Hij had een woeste baard, een gedeukte hoge hoed op en een broek aan met een ruitje en een-stippeltje. Hij stapte permantig over het bospaadje en zong met een brommerige stem een vrolijk lied.

'Hoderdiedo, hoderdiedo, hoderdehoderdehoderdiedo!

Hiederdiedum, hiederdiedum, Hoderdehiederdehoderdiedum!

Dit versje had hij zelf bedacht en daarom was hij er ook erg trots op. Nu, dat zouden jullie ook zijn als je zelf een versje had bedacht, nietwaar?

Het mannetje vond het zo mooi, dat hij het wel drie-en-twintig keer achter elkaar zong. Maar toen die drie-en-twintig

keer uitgezongen waren begon het hem te vervelen.

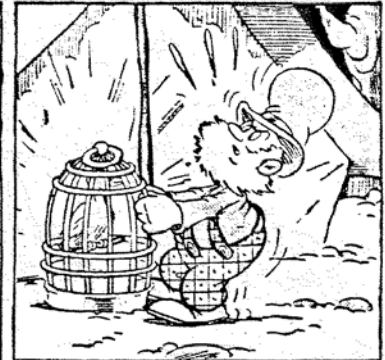
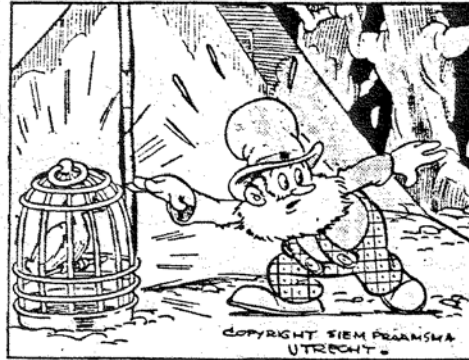
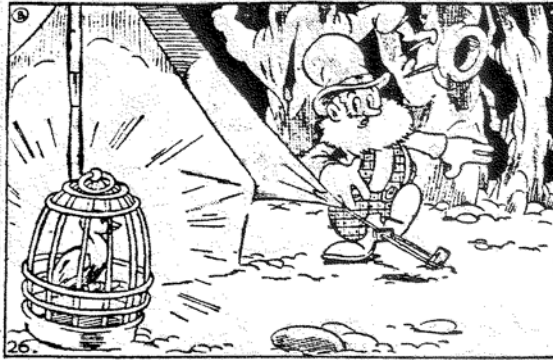
'H'm,' bromde hij in zijn baard, 'nu weer eens iets anders! Nu wordt het tijd dat Schobbe eens iets nieuws bedenkt. Wacht, ik weet al een betere:

'Hupperdehup, hupperdehup, Hupperdepupperdehupperdehup!
Hupperde.....'

Toen stond Schobbe Jak - zo heette het mannetje - eensklaps stil en keek verbaasd om het hoekje van een dikke boom het bos in.

'Wat ziet Schobbe?' zei hij tegen zichzelf. 'Schobbe ziet iets moois! Oei joei! Daar staat een vogelkooi van goud! Zo maar midden in het bos! Die zal Schobbe maar meenemen, voordat hij gestolen wordt. Er loop zoveel oneerlijk gespuis rond tegenwoordig....'

Schobbe kan de kooi niet tillen

26. Schobbe Jak keek eerst eens rond om te zien of iemand hem soms zag, stapte toen achter de boom vandaan en liep op zijn tenen naar de kooi, die voor de tent stond, waarin Jochem Jofel en Tube Verf lagen te slapen.

'Schobbe zal zachtjes doen!' zei Schobbe Jask, terwijl hij voorzichtig over de spanlijnen van de tent heen stapte. 'Misschien slapen er wel mensen in deze tent en het zou Schobbe spijten als ze wakker werden. Schobbe vindt het altijd naar om iemand uit zijn rust te halen!'

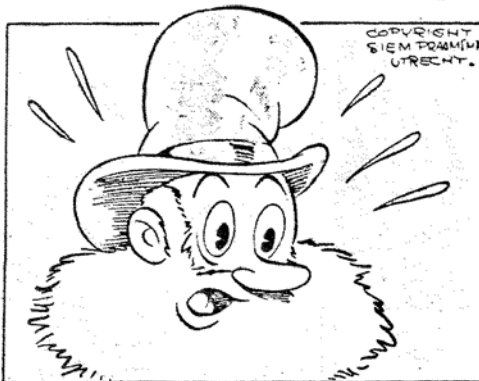
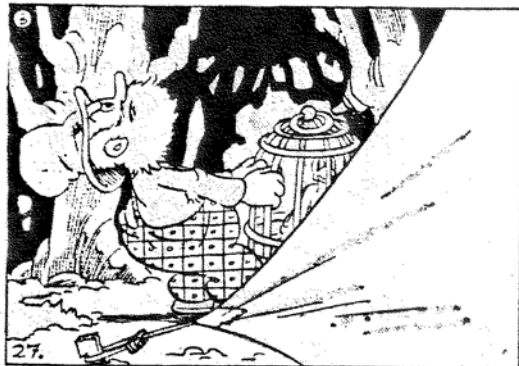
Hij loerde nog een paar maal om zich heen en greep daarna de kooi met beide handen beet.

'Oei joei!' dacht hij. 'Deze kooi is zwaar... Ja, Schobbe vindt het een zware kooi... Haast te zwaar om te tillen!'

Ja, hoe het mogelijk was begrijp je niet, maar toen Schobbe Jak de kooi wilde optillen kreeg hij hem geen millimetertje van de grond. Vreemd, nietwaar? Jochem Jofel en Tube Verf konden hem gewoon meedragen, maar Schobbe Jak niet. Dat heb je zo met toverkooien.

'Oei joei!' dacht Schobbe Jak weer. Dat is jammer! Ja, ja, Schobbe vindt het erg jammer... Schobbe moet deze mooie, gouden kooi laten staan... Ochi, och, wat vervelend vindt Schobbe dat nu...!'

De hand zit aan de kooi vast

27. Schobbe Jak had er toch geen vrede mee dat hij de prachtige kooi niet van de grond kon krijgen en rukte en trok aan de spijlen, terwijl Akdab, de vogel die eigenlijk een Emir was, belangstellend toekeek.

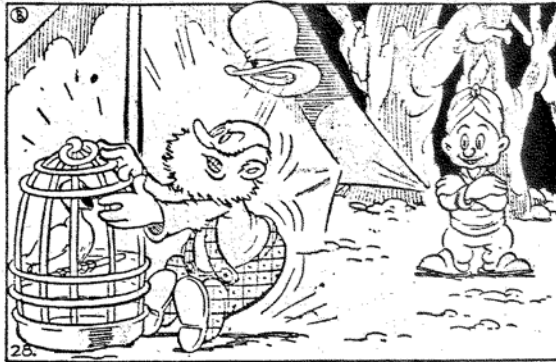
'Och, och,' zei Schobbe bedroefd, 'zo'n mooie gouden kooi! Om die nu toch zo maar hier te moeten achterlaten! Zo maar, onbeheerd! Straks komt er een booswicht en die neemt hem mee.... Och, och, dat is vervelend.... Maar er is niets aan te doen. Schobbe moet maar weer verder gaan!'

Hij wilde zich juist omdraaien en weglopen, toen er iets raars gebeurde. Schobbe Jak's linkerhand bleef namelijk aan de kooi vast zitten alsof hij er aan geklonken was.

'Oei joei!' schrok Schobbe Jak, 'wat is dat nou? Ik meen: wat gebeurt hier? Ik wou zeggen, m'n hand! Ik bedoel: hij zit aan de kooi vast! Och, och, wat is dat nu weer? Schobbe heeft ook altijd pech, altijd narigheid en kommernis!'

Zo zie je maar weer, wat een heel bijzondere toverkooi het is, die in dit verhaal meedoet.

Kunst wordt maar zelden begrepen

28. Ja, dat was een vreemde toestand. Schobbe Jak's hand zat aan de kooi vast en hoe hij ook zijn best deed om hem er weer af te krijgen, het lukte niet.

'O, Schobbe!' zei Schobbe Jak tegen zichzelf. 'Wat een nare dingen beleef je vandaag! Het lijkt wel een beetje op toverij! Of Zwarte Kunst!'

'Dat is zeer verstandig gesproken!' antwoordde een heldere stem achter Schobbe Jak's rug..... 'Inderdaad! Er is hier sprake van toverij! Dit is een kunstje, dat mijn alwijze Meester Joesoef heeft afgekeken van 'Zwaan-kleef-aan'! Een buitengewoon aardig middelje om stelen en zo tegen te gaan. Ja, ja, een heel gezellig

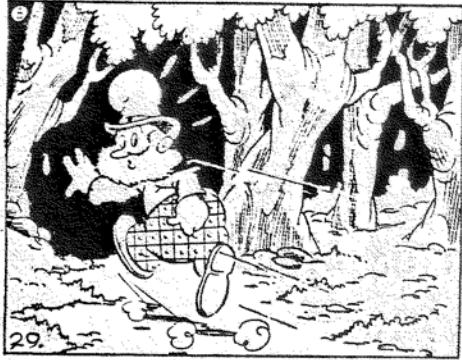
kunstje! Laat nu maar weer los, heertje Schobbe. Het heeft thans lang genoeg geduurd!'

'Schobbetje kan niet!' jammerde het kereltje. 'Schobbetje wil wel, maar.... Oei joci! Schobbetje kan wel!' zei hij dan, terwijl hij bedremmeld naar zijn hand keek, die weer gewoon los was, net als andere handen.

'S-s-schobbe b-begrijpt er n-niets m-m-meer van!' stotterde hij ontdaan.

'Onnodig!' antwoordde Hassie El Bassie. 'Kunst, en ook Tover-kunst, wordt maar zelden begrepen....'

Zogenaamde vreemde dingen

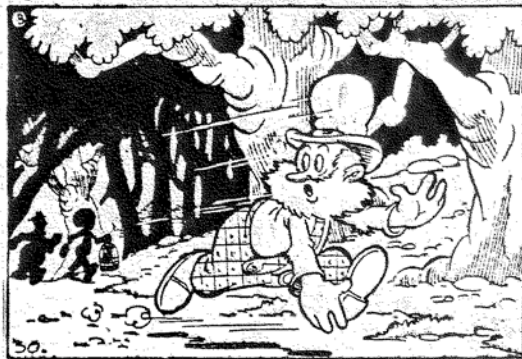
29. Toen Schobbe Jak merkte, dat de betovering verbroken was en dat zijn hand niet meer aan de kooi vastgeplakt zat, bedacht hij zich niet lang, maar zette het op een lopen. Hassie El Bassie keek hem glimlachend na en maakte zich onzichtbaar, toen Schobbe Jak ver genoeg uit de buurt was.

'Wat hoor ik, burger?' vroeg Tube-Verf intussen. Hij was juist wakker geworden en keek Jochem Jofel slaperig aan. 'Ik hoorde iemand hard weghollen! Als dat maar pluis is!' Hij schoof de tentdeur opzij en keek naar buiten.. Er was echter niemand

meer te zien. Hassie El Bassie was onzichtbaar geworden en Schobbe Jak was al te ver uit de buurt.

Deze zat aan de andere kant van het bos op een steen en dacht lang en diep na. 'Schobbe is verbaasd!' merkte hij op. 'Dit is iets, wat Schobbe nog nooit heeft meegemaakt!! Dit zijn zogenaamde vreemde dingen.... Die kooi was een toverkooi, wat Schobbe je broemt... Ja, ja, dat was vast en zeker een toverkooi! En Schobbe heeft altijd al zelf een toverkooi willen hebben.... Een *echte*....!'

'Tuut, tuut' zegt Melis Melig

30. Schobbe Jak zat juist een plan te bedenken, om de toverkooi in handen te krijgen, toen hij voetstappen hoorde naderen en hij Jochem Jofel en Tube Verf in de verte zag aankomen. Tube droeg de kooi.

'Oei jooi!' schrok Schobbe-Jak. 'Daar is-ie al! Schobbe moet maken dat hij wegkomt, voordat hij weer betoverd wordt!'

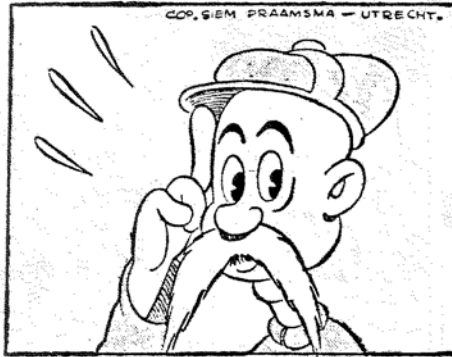
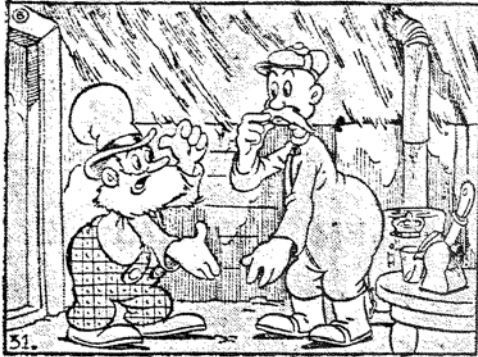
Hij sprong op en holde weg, terwijl hij zorgde dat hij verborgen bleef achter de dikke bomen. Hij bleef net zo lang hardlopen, tot hij een klein, vervallen uitzierend huisje in het oog kreeg, dat daar op een heuvel gebouwd was.

'Melis!' riep hij intussen, druk met zijn armen zwaaiend. 'Melis! Hier is Schobbe! Schobbe heeft gekke dingen meege-maakt! Allelei gek, Melis!'

Hij smet de deur van het hutje met een smak open en rende naar binnen. Voor een kacheltje, met zijn handen erboven om ze te warmen, stond Melis. Melis Melig, om zijn naam maar eens helemaal te noemen.

'Tuut, tuut!' zei Melis langzaam. 'Tuut, tuut! Geen zorgen! O, nee, tuut, tuut!'

Het is Nieuw-Germaans, burger!

31. Een toverkooi! hijgde Schobbe Jak. 'Een gouden toverkooi! Schobbe heeft hem gezien! En Schobbe is al betoverd ook!'

'Tuut, tuut!' zei Melis Melig sloom, 'dat is niet mist! Toverkooien zie je tegenwoordig niet iedere dag. Tuut, tuut, nee, nee. En van goud zei je? Nou, nou, tuut, tuut. Het is wat te zeggen...'

'Ga met Schobbe mee, Melis,' zei Schobbe Jak, terwijl hij Melis mee trok naar de deur. 'Kijk, daar komt-ie aan. Ik heb een plannetje....'

En ja, juist op dat ogenblik kwamen Jochem Jofel en Tube Verf de heuvel op wandelen.

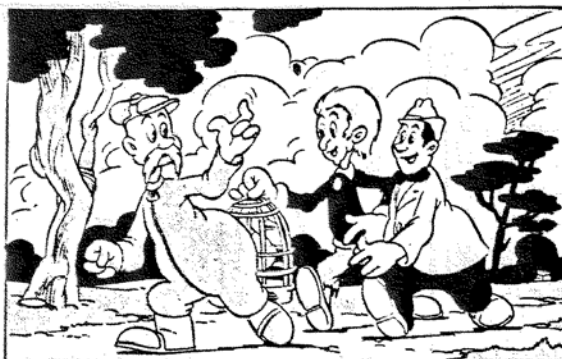
'Ollabolla!' zei Jochem Jofel, 'wat is dat voor een gebouw?'

Heb jij ooit zoiets gezien, Tube? Jij weet vast wel iets van bouwstijlen af, zou ik denken...'

'H'm!' antwoordde Tube Verf, 'het is dat je het me vraagt, burger, maar wat dat is, is me nog niet helemaal duidelijk. Gotisch is het niet en Renaissance of Romaans is het ook niet. Nee, in het boekje over bouwstijlen dat ik thuis heb komt dit niet voor. Ik denk dat het een hele nieuwe stijl is... Nieuw-Germaans of zo. Ja, dat zal het zijn, burger, Nieuw-Germaans!'

Doordat ze zo druk aan het praten waren merkten ze niet dat Melis Melig en Schobbe Jak door het achterdeurtje het hutje uit slopen...

Melis Melig wil de kooi kopen

32. Toen Jochem Jofel en Tube Verf het hutje voorbij gelopen waren, zagen ze in de verte Melis Melig aankomen. Ze wisten natuurlijk nog niet dat het Melis Melig was, maar jullie weten dat al wel.

'Goeden morgen!' zei Melis, toen hij naderbij gekomen was, en hij nam beleefd zijn petje af. 'Mijn naam is Melis Melig. Een mooie kooi hebt u daar. Tuut, tuut! Nog maar zelden zulk een mooie vogelkooi gezien. Is die misschien te koop?'

'Eh... te koop?' vroeg Tube Verf met een onschuldig gezicht. 'Wat bedoel je, burger? Je bedoelt: te koop? Dat is waaratje geen kwaad idee, burger! Ik bedoel... eh... zeker is deze kooi te koop! Natuurlijk! Waaratje nou! Hoor je dat Joffel? Deze burger hier wil die kooi kopen! Haha, nou, dat kan. Wat geef je d'r voor, burger?'

'Ik geef duizend gouden zilverlingen!' antwoordde Melis Me-

lig.

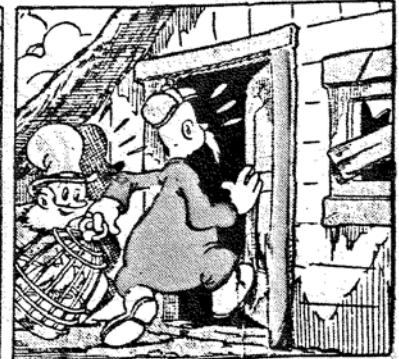
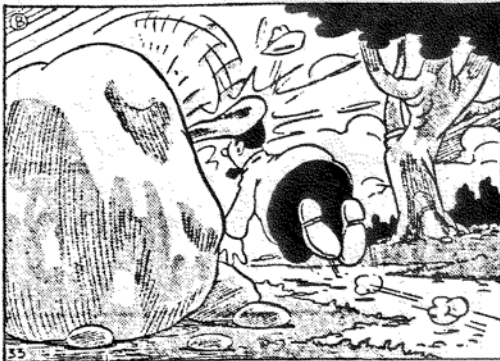
'H'm,' zei Tube Verf. 'Ik weet niet precies hoeveel dat is in florijnen of dukaten,, maar het klinkt niet gek! Vooruit ermee, verkocht! Eenmaal, andermaal, voor de derde maal. Op met je duizend gouwe dingen, burger!'

'Kom mee!' nodigde Melis melig uit. 'Ik zal ze even gaan halen. Ik heb ze niet bij me, maar als u even meeloopt is de kooi direct gesloten!'

'Ollabolla!' zei Jochem Jofel zachtjes tegen Tube Verf, 'daar komen we op een nette manier van af! De kooi met die akelige vogel weg en nog geld toe!'

Ze waren misschien niet zo vrolijk geweest als ze geweten hadden dat er iemand, achter een grote kei verscholen, op hen stond te wachten. Een niet met duizend gouden zilverlingen, o, nee!

Een toverkooi is een kostbaar bezit

33. Nee, alles viel heel anders uit dan Tube Verf en Jochem Jofel gedacht hadden. Toen ze namelijk langs de grote kei liepen, kregen ze allebei een flinke tik op hun hoofd met een knuppel, die door Schobbe Jak gezwaaid werd.

'Tgggg!' zei Jochem Jofel, terwijl hij als een zak zout ineen zeed.

'Fffft!' antwoordde Tube Verf. Hij viel languit over Jochem Jofel heen en bleef daar bewusteloos liggen.

'We bebben 'em!' riep Schobbe Jak vrolijk uit. 'Schobbe is verheugd!'

Melis Melig greep de kooi beet en holde met Schobbe mee,

die er de pas al had in gezet.

'Hihi!' zei Schobbe Jak verkleinerend, 'Een echte toverkooi! Een hele echte! Daar kunnen we plezier van beleven, Melis!'

'Het zal ons geen windeieren leggen,' meende Melis Melig. 'En gouden toverkooi is een kostbaar bezit! Wie heeft er tegenwoordig zelf nog een gouden toverkooi? Niemand immers? O, nee, tuut, tuut!'

Enmiddels waren ze bij hun hutje gekomen. Melis Melig duwde de deur open en ging samen met Schobbe Jak naar binnen.

Een groeiende vogelkooi

34. 'Nu, daar staat-ie!' zei Melis. 'Wat zullen we er verder mee doen? Verkopen?... Zeg, Schobbe, vind jij niet dat-ie gegroeid is sinds we hem in huis hebben? Ik geloof, dat-ie steeds groter wordt! Tuut, tuut, kijk eens!'
 z Inderdaad. De toverkooi werd steeds groter. Voordat jij en ik tot tien hadden kunnen tellen, was hij al boven Melis uitgegroeid en hij werd nog maar steeds hoger.

'Schobbe ziet het,' antwoordde Schobbe ongerust. 'Schobbe denkt, dat-ie weer aan het toveren is....!'

De kooi hield maar niet op. Na een kort poosje reikte hij al tot aan het dak en even later ging hij er met een gekraak doorheen. Akdab, de vogel, (die eigenlijk een betoverde Emir was, zoals jullie je misschien nog wel herinneren) vloog tus-

sen de spijlen door naar buiten.

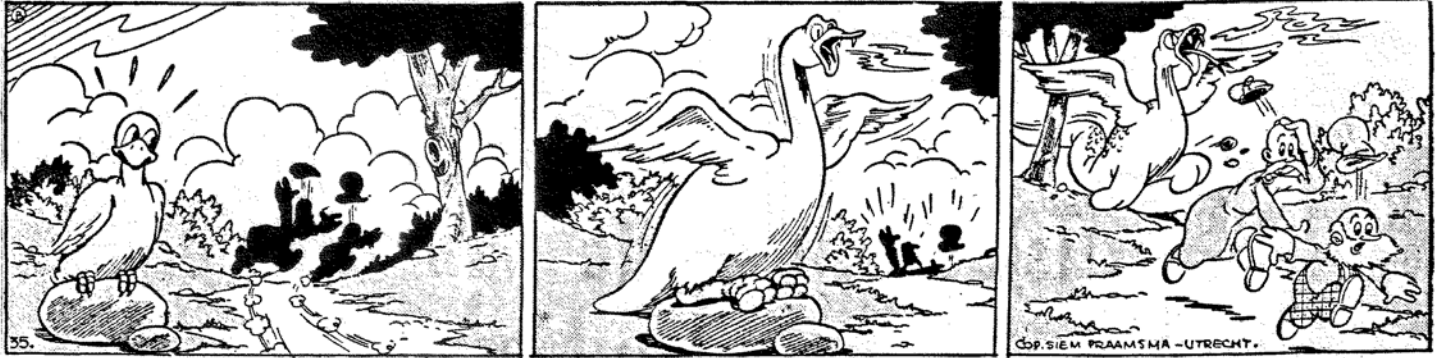
'Akdab!' krijste hij vrolijk, want hij kon nu weer vrij rondvliegen. 'Ben Hassan!'

'Oei joei!' gilte Schobbe Jak angstig. 'Nu gaat die vogel nog praten ook! Alles is betoverd! Schobbe wil weg! Schobbe wil niet betoverd worden!'

Samen met Melis Melig, die natuurlijk ook erg geschrokken was, holde hij de deur uit.

De kooi groeide nog maar steeds. Het hutje was nu al veel te klein geworden. Planken spleten krakend in stukken. De splinters vlogen in het rond. De deur brak, vloog uit zijn hengsels en viel een eind verder neer....

Akdab verandert in een draak

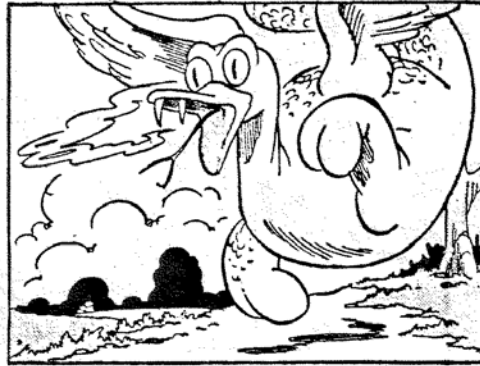
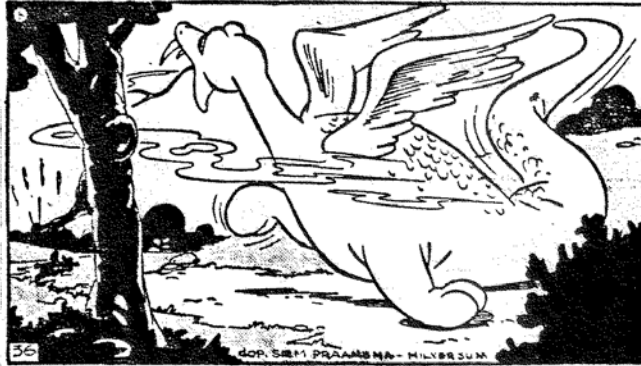

35. Schobbe Jak en Melis Melig maakten dus, dat ze weg kwamen. Ze wilden natuurlijk niet betoverd worden en daar hadden ze groot gelijk in. Ze holden vlak langs Akdab, de vogel die eigenlijk een Emir was, en keken niet meer op of om. Nu, dat was eigenlijk erg jammer, want anders hadden ze dingen kunnen aanschouwen, die mensen-ogen nog maar zelden aanschouwd hebben. Want, of Akdab het nu zomaar voor de aardigheid deed, of dat hij er plezier in gekregen had toen hij zijn kooi had zien groeien, dat weet ik niet, maar zeker is, dat Akdab, de vogel, die eigenlijk....h'm, enfin - plotseling groter werd. En niet zo'n klein beetje! Nee, hij groeide iedere secon-

de wel een centimeter of tien.

Nu, dat was iets heel bijzonders, nietwaar? Alles groeide mee. Zijn kop werd groter en er kwamen twee slaglanden uit zijn bovensnavel tevoorschijn. Zijn poten werden dik, groot en sterk en hij kreeg een hele lange staart, waar hij mee zwaaien en zwiepen kon. Ook zijn vleugels werden groter en toen hij na een poosje zo'n beetje uitgegroeid was leek hij helemaal niet meer op een vogel. Hij had nu veel meer weg van een enorme, woeste, vliegende draak. Hij sloeg een paar keer met zijn zware poten op de grond dat het dreunde en de aardkluiten in het rond vlogen....

Kijk eens, wat een bek!

36. Akdab, de vogel, was dus een Vliegende Draak geworden. Hij stampte eerst een beetje onwennig in het rond, blies een paar stevige rookwolken uit, klepperde met zijn vleugels en sloeg met zijn enorme staart een roffel op de grond. Toen kreeg hij Schobbe Jak en Melis Melig in het oog, die nog maar steeds angstig voorhouden, omdat ze bang waren betoverd te worden.

'Hmpf grrrr!' zei Akdab met een vrolijk gezicht. 'Haw porrrr! Rrronk!'

Hij sloeg zijn vleugels uit, wipte een stukje van de grond, en vloog zo hard Schobbe en Melis achterna, dat hij ze in een paar tellen had ingehaald.

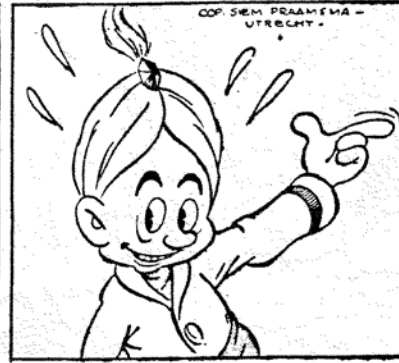
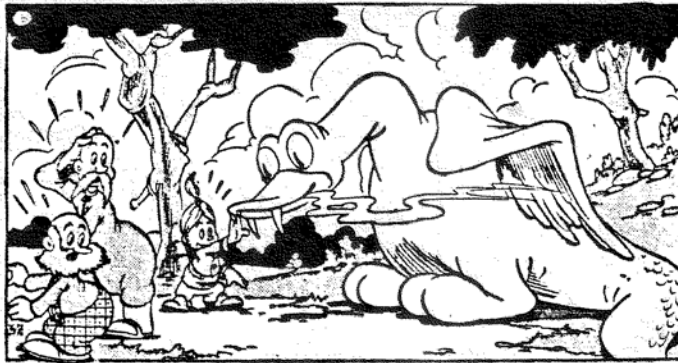
'Oei joei!' riep Schobbe Jak angstig, toen hij plotseling de

grote kop van de Vliegende Draak vlak naast zich zag en de warme adem van het beest in zijn nek voelde. 'Oei joei! Alweer toverij! Dat is een beest dat alleen voorkomt in sprookjes en dat soort verhalen. Het is een Draak! Kijk eens wat een bek! Hij wil Schobbe vast opeten! Och, och, arme Schobbetje!'

'Tuut, tuut!' zei Melis Melig, die natuurlijk ook heel erg geschrokken was. 'Ik geloof dat je gelijk hebt! Het is een Draak! O, tuut, tuut, het is toch wat te zeggen....Men kan tegenwoordig nog niet eens met goed fatsoen een toverkooi stelen! Waar moet dat heen? Wat doen we, Schobbe?'

Ja, het zag er niet zo best uit voor Schobbe Jak en Melis Melig....

Hassie El Bassie komt tussenbeide

37. Het was maar goed dat Hassie El Bassie tussenbeide kwam, anders weet ik nog niet hoe het met Melis Melig en Schobbe Jak zou zijn afgelopen. Er klonk namelijk weer een helder stemmetje achter de ruggen van de twee boosdoeners, en toen ze omkeken zagen ze Hassie El Bassie staan, die zijn hand bezwerend tegen de Vliegende Draak op stak.

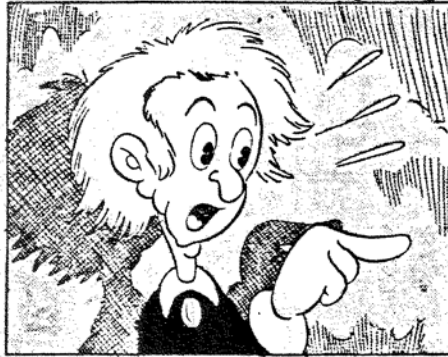
'Genoeg!' zei hij met een tevreden glimlach. "Gij zijt thans genoeg gestraft, Schobbe Jak en Melis Melig! Gij hebt uw verdiende loon gehad, daar u zich vergrepen had aan het persoonlijk eigendom van de grote en machtige Joesoef, wiens nederige, onwaardige en hersenloze leerling ik de eer heb te

zijn.

Ziet gij deze draak? Bekijkt hem goed! Grift zijn beeltenis in uw misdadig geheugen en denkt er aan, voordat u zich weer in moeilijkheden van deze aard zoudt willen begeven! Thans kunt gij vertrekken. Goedendag!

Nu, dat hoefde Hassie El Bassie niet voor de tweede maal te vertellen. Schobbe Jak en Melis Melig draaiden zich zonder een woord te zeggen om en slopen weg, in de richting van hun hutje. Ik heb later gehoord dat ze wel een maand nodig hebben gehad om het weer overeind te krijgen. Enfin, dat was hun verdiende loon!

Ik zie iets waar ik niet in geloof

38. Het wordt nu weer eens tijd dat we gaan zien hoe Jochem Jofel en Tube Verf het er afgebracht hebben. Nu, die waren natuurlijk eerst, verdoofd door de klap met de knuppel op hun hoofd, een poosje blijven liggen en ze hadden daardoor niets gemerkt van alle narigheid die Schobbe Jak en Melis Melig in die tijd hadden meegemaakt. Maar na een poosje werden ze natuurlijk weer wakker. Ze gingen duizelig rechtop zitten, keken met halfdichte ogen dom rond en schuddebolden de sterretjes weg, die ze nog steeds zagen. Maar toen ging Tube Verf plotseling rechtop zitten en kneep heel hard in zijn eigen arm.

'Aul' riep hij geschrokken, want hij was eigenlijk al klaar wakker. Je voelt een kneep in je arm allen maar niet als je nog

slaapt, zie je.

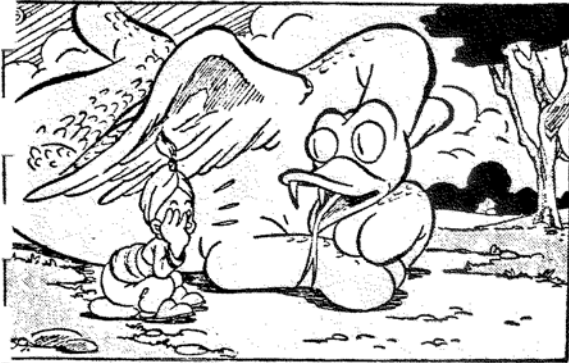
'Joffel! Kijk eens!! Slaap ik of droom ik, burger?'

'Ik weet het niet,' antwoordde Jochem Jofel slaperig. 'Ik vraag het me ook af. Ik weet alleen, dat ik een rotsblok op mijn hoofd heb gekregen en dat alles daarna duister werd om me heen...'

'Ja, maar, burger,' zei Tube Verf op ongeruste toon, 'ik zie iets! Ik zie iets, waar ik niet in geloof! En dat is toch heel merkwaardig, als je begrijpt wat ik in de zin heb. Ik zie namelijk een soort draak!'

Nu, dat had Tube Verf goed gezien. In de verte naderde de Vliegende Draak, die jullie al eerder hebben leren kennen. Voor hem uit liep Hassie El Bassie met gefronste wenkbrauwen, en in zichzelf mompelend....

Waterlanders

39. Ja, Hassie El Bassie was diep in gedachten verzonken. Hij nompelde in zichzelf, zuchtte een paar maal diep en ging daarna aan de kant van het weggetje op een steen zitten en steunde zijn hoofd in zijn handen. Hij keek heel mistroostig, schudde nog een paar keren zijn hoofd en ging toen waarempel gewoon zitten huilen.

'Asjemijnou!' zei Jochem Jofel verbaasd. 'Wat moet dat? Hassie El Bassie zit te grienen! Ze zullen hem toch geen kwaad gedaan hebben?'

'Waaratje, burger!' zei Tube Verf. 'Hij huilt! Misschien hebben ze hem wel pijn gedaan. Laten we eens gaan kijken!'

Zo gezegd zo gedaan. Ze liepen langzaam naar Hassie El Bassie

toe, terwijl ze een beetje schuw naar de Vliegende Draak keken, die echter rustig bleef liggen en niets deed.

'Wat is dat, burgertje?' vroeg Tube Verf, terwijl hij met zijn wijsvinger Hassie El Bassie's kin oplichtte. 'Waterlanders? Traantjes? Vertel eens tegen Ome Verf wat er aan scheelt?'

'Ik ben dom, nietswaardig en grenzeloos onverstandig,' begon Hassie El Bassie snikkend. 'Ik heb Akdab, de betoverde Emir, op m'n eigen houtje in een Vliegende Draak veranderd en nu weet ik niet, hoe ik hem weer in Akdab moet terug-veranderen! En nu word ik natuurlijk ontslagen! Nu is alles in het honderd gelopen en Grote Meester Joesoef zal vreselijk boos zijn. Huhuhuhu!!!'

Jochem en Tube willen helpen

40. 'Ja, burger!' zei Tube Verf, 'daar weet ik ook geen raad op. Ik weet nog niet eens hoe ik een kikker in een knikker moet veranderen, laat staan een Vliegende Draak in een Kuiken... En wat nu? Wat denk je nu te gaan doen?'

'Ik weet het niet meer!' antwoordde Hassie El Bassie bedrukt. 'Ik denk dat ik jullie nu maar naar huis moet laten gaan... Er zit niets anders op. Ik heb het verprutst en ik zal zelf de gevolgen moeten dragen, denk ik zo... Er is nog een klein kansje... Als de Vliegende Draak nog voor zonsondergang in Turkenland is, met jullie erbij, dan is er een mogelijkheid dat alles zich nog ten goede keert. Maar dat is natuurlijk niet mogelijk.....!' Hassie El Bassie begroef zijn hoofd weer in

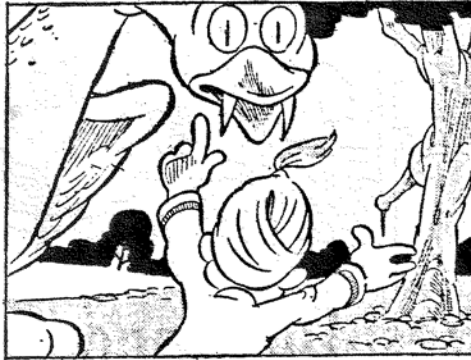
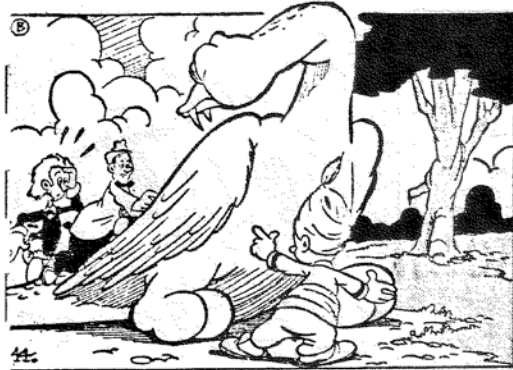
handen en begon hartverscheurend te snikken.

'Luister eens even, Tube,' zei Jochem Jofel zachtjes tegen Tube Verf, terwijl hij hem bij zijn arm pakte. 'Moeten we dit manneke in de steek laten? Moeten wij de oorzaak zijn dat hij in een hoop narigheid en beroerdigheid komt? Nee toch zeker?'

H'm,' antwoordde Tube met een bedenkelijk gezicht. Hij heeft ons in de narigheid geholpen. Tenslotte hadden wij helemaal geen zin om met dit malle spelletje mee te doen... Ik... eh... nou, enfin...!'

'Zeg ons wat we doen moeten, Hassebassie!' zei Jochem Jofel vrolijk. 'We zijn tot je dienst!'

Een Kunstenaar die per draak reist

41. 'Klim op de rug van de Vliegende Draak!' zei Hassie El Bassie blij. 'En geloof maar gerust, dat ik nooit zal vergeten dat jullie me vrijwillig geholpen hebben! De Vliegende Draak zal jullie naar de plaats brengen waar hij wezen moet. Maar denk erom: als de zon ondergaat, wordt hij weer een gewoon kuikentje!'

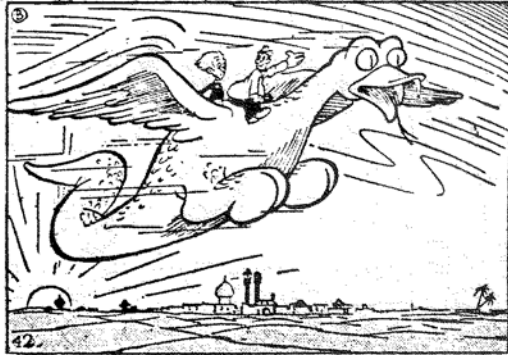
'We zullen er rekening mee houden,' antwoordde Jochem Jofel, die al begonnen was op de rug van de Draak te klimmen.

'Tjonge-jonge, burger!' zei Tube Verf, die met een ontdaan

gezicht toekeek. 'Moeten we daar op? En gaat-ie dan vliegen? Zo'n heel eind? Te bedenken, dat ik vast en zeker de eerste Kunstenaar ben, die een reis maakt op de rug van een Vliegende Draak.... Het is waaratje niet voor de poes!'

Intussen gaf Hassie El Bassie de draak zachtjes bevelen in een vreemde Oosterse taal, waar Jochem Jofel en Tube Verf niets van verstonden. Toen hij daarmee klaar was en Jochem en Tube goed en wel zaten, sloeg het beest zijn enorme vleugels uit en steeg de lucht in, nagewuïfd door Hassie El Bassie....

Ineens is de zon onder

42. Nu, het viel allemaal nogal mee op de rug van het griezelige beest. Het vloog heel erg hard. Jochem Jofel en Tube Verf zagen de ene stad na de andere en het ene land na het andere onder zich verschijnen en weer verdwijnen. Nee, ze zaten erg op hun gemak. Tube Verf had zelfs een pijpje opgestoken en dat doet hij alleen maar als-hij ergens helemaal op zijn gemak zit.

'Het valt me mee, burger!' zei hij vrolijk, terwijl hij naar het landschap keek, dat onder hem doorgleed en steeds wisselde van aanzien. 'Ik heb wel eens slechter gereisd! Neem nou bijvoorbeeld een fiets. Je moet erbij trappen en je schiet maar niet op. Of een tram! Daar kun je aan hangen in de kou en nog een bekeuring krijgen op de koop toe! Nee, geef mij maar een Vliegende Draak! *Dat* is een vervoermiddel, burger!'

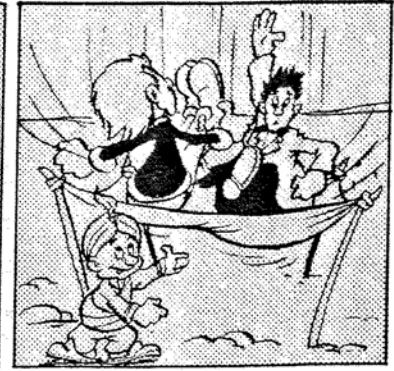
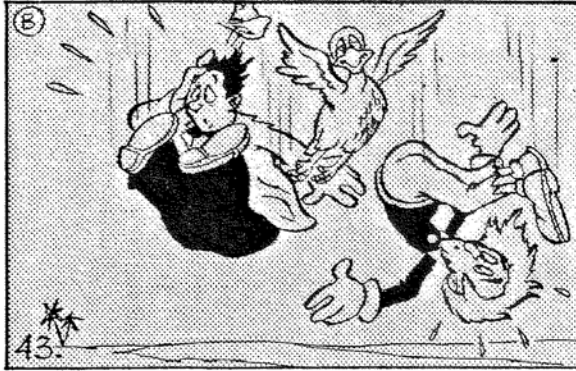
'Je hebt gelijk!' gaf Jochem Jofel toe. 'Het is jammer dat die beesten uit de tijd zijn geraakt. Ollabolla nou!'

Zo pratend hadden ze er geen erg in dat ze al een heel tijdje boven een soort woestijn vlogen en dat de zon aan het ondergaan was. En ineens was de zon onder. En toen gebeurde wat Hassie El Bassie voorspeld had: de Vliegende Draak schrompelde ineens tot een klein vogeltje.

'Ollabolla!' zei Jochem Jofel geschrokken.. 'De zon is onder! De Vliegende Draak is weg!'

'Daar zitten we nou, samen op een klein kuikentje, burger,' zei Tube Verf somber. 'Dit vinkie kan ons natuurlijk helemaal niet dragen en we vliegen zeker op vijfhonderd meter hoogte. Wat nu, waaratje nog aan toe?'

Jochem wrijft aan de ring

43. Nu, het was nogal gemakkelijk te begrijpen wat er gebeurde toen de Vliegende Draak weer in een klein vogeltje veranderde. De vogel kon inderdaad Jochem Jofel en Tube Verf niet dragen. Er was trouwens geen plaats op zijn ruggetje voor twee personen. Jochem Jofel en Tube Verf vielen er dus af en tuimelden naar beneden.

'Dit is het einde van de pret, burger!' zei Tube Verf mistoostig, terwijl hij een prachtige salto maakte. 'Ik geloof waaratje nooit, dat we zonder kleerscheuren beneden komen. Dit is het roemloze einde van een groot Kunstenaar, burger!'

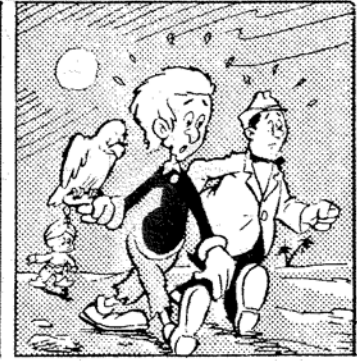
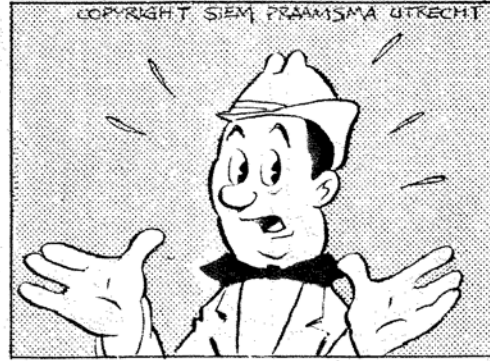
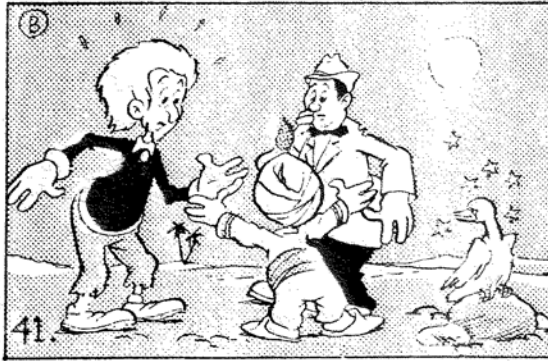
Maar juist toen Jochem Jofel antwoord wilde geven, kwam hij op een idee.

'Dat is waar ook!' dacht hij. 'Hassie El Bassie heeft ons een ring gegeven, om aan te wrijven, als we in nood zaten!' Hij greep in zijn broekzak, haalde de ring tevoorschijn en wreef aan de steen met de moed der wanhoop.

Het was maar goed dat Jochem Jofel aan de ring gedacht had, want anders was dit verhaal hier vast en zeker uit geweest. Nu liep alles nog goed af. Hassie El Bassie kwam inderdaad te hulp. Hij zag Jochem Jofel en Tube Verf vallen en toverde in een ommezien een valzeil.

'Salem Aleikum!' zei hij, toen onze helden er met een plof in vielen. 'Alles is goed verlopen! Allah zij geloofd en geprezen!'

Het lijkt wel aangenomen werk!

44. 'En nu aan de slag!' zei Hassie El Bassie, toen Jochem Jofel en Tube Verf weer een beetje van de schrik bekomen waren. Hij toverde het vangzeil weer weg en keek de beide mannen ernstig aan. Thans op zoek naar het perkament! Gij weet, Heer Verf moet het toverwoord voorlezen dat daarop staat, opdat de vogel Akdab weer Emir Abbas Ben Hassan worde! Loopt naar het Oosten en gij zult daar het paleis vinden, dat gij moet hebben! Neemt de vogel mee. Vaart beiden wel!

'Kunnen we niet eerst even een uiltje knappen?' vroeg Jochem Jofel bedeest. 'Zo'n reisje van een hele dag gaat je niet in je kouwe kleren zitten!'

'Je haalt me de woorden uit m'n mond, burger,' stemde Tube Verf in. 'Net wat ik ook zeggen wou, als je me kunt volgen.

En niet om vervelend te zijn, Hassie, maar als je soms nog eens zo'n gezellig tafeltje-dek-je zou willen toveren zou ik dat zeer op prijs stellen. Niet dat ik over eten wil praten, maar... eh - zo maar, voor de gezelligheid!'

'Onmogelijk!' antwoordde Hassie El Bassie. 'De tijd is kort! Het is thans volle maan en dat is de beste tijd om te toveren. Alles moet voor zonsopgang geschied zijn, anders gaat er een hele maand verloren. Gaat thans!'

'H'm,' mopperde Tube Verf, toen ze op weg waren, 'dat is me een avontuur, burger! Je krijgt niet eens tijd om te slapen en te... eh - gezellig te doen. Het lijkt waaratje wel of het aangenomen werk is!'

Roofburgers!

45. Jochem Jofel en Tube Verf wandelden dus maar weer door de woestijn naar het Oosten, waar ze naar het paleis van de betoverde Emir moesten zoeken. Nu, het was een kale boel in dit landschap. Er groeide haast niets: hier en daar een enkele cactus en de grond lag vol met stenen. Toen ze een poosje gelopen hadden, draaide Jochem Jofel zich plotseling om.

'Het lijkt wel of ik iets hoor!' zei hij, luisterend. 'Paardengetrappel. Ja, nu hoor ik het heel duidelijk!'

'Nu je het zegt,' zei Tube Verf, 'ik hoorde het ook al een hele tijd... Wij Verven hebben altijd een goed gehoor gehad, weet je. Mijn vader hoorde een vlieg aankomen op een kilometer afstand, om van m'n grootvader nog maar niet eens te spreken. Die is

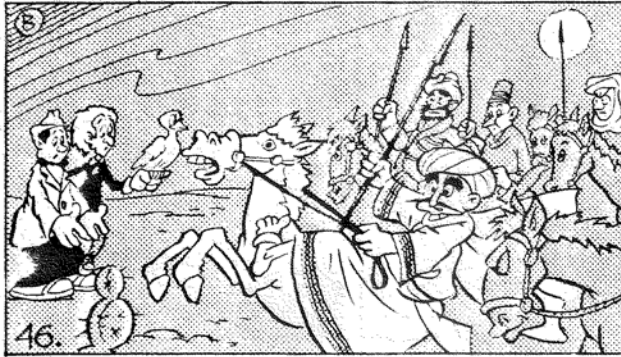
op een dag doof geworden doordat er een lucifer op de grond viel. Gewoon van het lawaai, weet je?'

Het hoeft getrappel werd steeds sterker en na een poosje zagen Jochem en Tube een groepje ruiters aan komen draven over een heuvel.

'H'm,' vroeg Jochem Jofel, 'Wat zouden dat voor lieden zijn? Ze hebben allerlei wapens bij zich... Ik zie lansen en spiezen en ik zag zelfs een sabel blinken in het maanlicht!'

'Het zullen toch geen rovers zijn?' dacht Tube ongerust. 'Ik hou niet van roofburgers! Ik heb wel eens horen zeggen dat dat lieden zijn die iets van je afpakken zonder dat je het goedvindt!'

Mij wil heb dat rrrring!

46. Het troepje ruiters kwam steeds nader, en, omdat er in een woestijn geen plaats is om je te verstoppen, zagen de ruiters Jochem Jofel en Tube Verf direct staan. Toen ze vlak bij gekomen waren lieten ze hun paarden stoppen. Het waren allemaal mannen met een woest uiterlijk en ze keken de twee wandelaars onvriendelijk aan. Een van de mannen, met een prachtige hoed op, en die op een wit paard reed, stapte af en schreed met een bars gezicht op Jochem en Tube toe.

'Mij hoofdrroverrrr!' zei hij, en knarste met zijn tanden. Mij willen heb geld en sierrraad! En opschik! En duurrre dings! Vlug rrrrrrap! Mij heb weinig tijd en niet een enkel geduld!

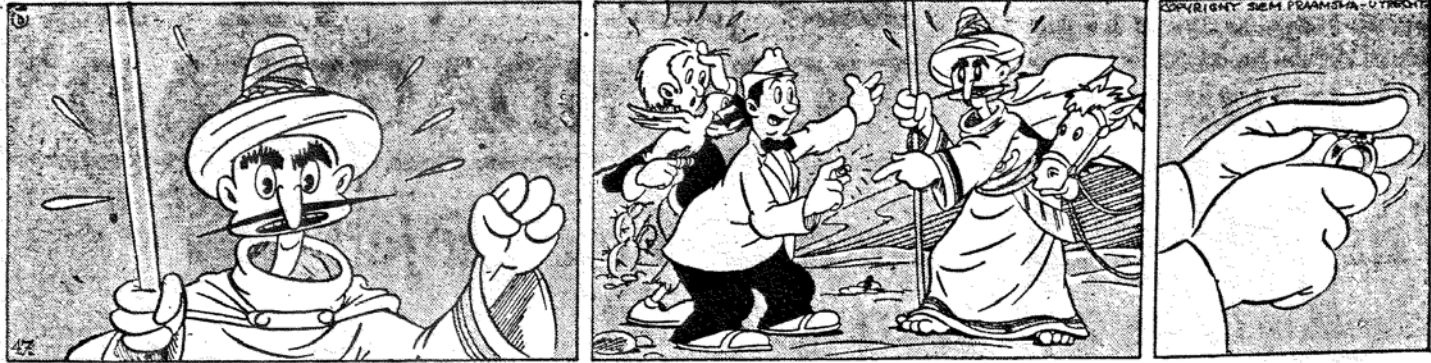
Voorrrruit!

'Wij hebben geen geld of sierraden, beste man,' sprak Jochem Jofel. 'Wij zijn arm!'

'Mij zijn niet een best man!' brulde de hoofdrroverrrr. 'Mij een verschrrrrrikkelijk man! Mij Hoofdrroverrrr! En mij willen heb dat rrrring van Joesoef, de tovenaarrrr! Gij hebt dat rrrring! Op errrmeel!'

'Ring?' vroeg Jochem onnozel. 'Ik weet niet wat u bedoelt! Nee, ik zou het niet weten. Weet jij misschien wat meneer burger hoofdrroverrrrr bedoelt, Tube?'

Nu gebeurt er niets

47. Toen Jochem Jofel zei dat hij niet wist wat de roverhoofdman bedoelde, werd deze vreselijk boos. Hij knarste weer met zijn tanden, wat een akelig geluid gaf, en hij omkleemde zijn lans wat steviger.

'Rrrring!' brulde hij. 'Mij willen heb dat rrrring! De toverrrring! Nier rrrring gevan aan hoofdrrrrroverrrr? Dan pief-paf! Prrrrrik-prrrrik met lans. Niet leuk gevoel, prrrrik-prrrrik, mij verrzekerrren u!'

Nu, dat was kras gezegd en dat vond Jochem Jofel ook. 'O, u bedoelt de rring van Joesoef, de tovenaarr?' vroeg hij met een

blij gezicht. 'Ja, die heb ik hier. Als ik u daar een plezier mee kan doen mag u hem wel hebben!' Hij grabbelde in zijn broekzak en haalde het blinkende voorwerp te voorschijn.

'Juist!' zei de hoofdman knorrend. 'Dat is rrrring! Mij grrroot plezierrr! Mij vrrreugdverrrrolijk! Geef hierrrr!'

Ja, maar zo gauw gaf Jochem Jofel zich niet gewonnen. Hij streek vlug met zijn vinger over de steen, want Hassie El Bassie had gezegd, dat hij dan zou komen helpen. Maar er gebeurde niets. Hoe Jochem ook wreef en wreef, Hassie El Bassie bleef weg....

Heet! Auw! Gloeiend!

48. Nee, er gebeurde helemaal niets. Hassie El Bassie had het misschien te druk met iets anders, of hij had niet gemerkt dat Jochem aan de steen gewreven had, maar hij kwam niet opdagen.

'Wat is errr?!' brulde de roverhoofdman ongeduldig. 'Trreuzel? Mij houd niet van trreuzel! Mij vlug en rrap en geen tijd voorrr trreuzel. Op met rring! Anderrrs pief-paf en prrik-Prrik!'.

'Nou, burger, dat gaat mis,' zei Tube Verf verslagen, 'Hassie komt niet! Hij laat ons waaratje in de steek!'

Ja, dat leek wel zo. En Jochem wist niet beter te doen, dan de ring in de uitgestoken hand van de roverhoofdman te leggen.

'Dank!' zei deze. 'Mij vrrreugd! Dit rring zal maak Machmoer El Machmoer rrijk! En grrroot! En sterrrk! En mach.... AUW!' schreeuwde hij toen plotseling, terwijl hij geschrokken naar zijn hand keek. 'Heet! Auw! Gloeiend! Mij verbranden!!'

Hij maakte zijn hand open en keek erin. De ring was weg, er in de plaats daarvan lag een stuk roodgloeiende steenkool....

Een ring van vuur

49. Ja, daar had de roverhoofdman inplaats van de toverring van Joesoef een kooltje vuur in zijn hand gekregen, dat hem lelijk pijn had gedaan. Je begrijpt, dat hij dit niet heel prettig vond. Hij gaf een luide gil van woede en begon alweer akelig met zijn tanden te knarsen.

'Beetgeneem!' riep hij op een prachtige brultoon. 'Hoofdrrroverr beetgeneem. Voor een lapje gehoud! In een maling! Dat zullen ik betaald gezet! Wacht maarr!'

Hij trok uit zijn gordel een groot kromzwaard, dat er erg scherp uitzag en sprong daarmee op Jochem Jofel en Tube Verf toe. Nu, die wachtten natuurlijk niet af wat de hoofdman met dat scherpe ding zou gaan doen, maar draaiden zich schielijk om

en zetten het op een lopen.

'Hoei!' gilde Tube Verf, 'hij heeft een mes! Hij wil ons pijn doen, burger!'

'Hollen!' riep Jochem Jofel. 'Dat gaat helemaal verkeerd! Hassie El Bassie heeft ons vergeten! Maar Hassie El Bassie had onze beide vrienden toch blijkbaar *niet* vergeten. Niemand had namelijk meer gelet op het kooltje vuur, dat nog steeds rustig in het zand lag te branden. Toen Machmoed El Machmoer, de roverhoofdman, met zijn zwaard achter Jochem Jofel en Tube Verf begon aan te hollen, ging het kooltje plotseling harder branden. Zo hard, dat er plotseling, helemaal om de roverhoofdman heen, een ring van vuur ontstond....

Hier zijn niet vechten tegen!

50. Het is heus waar: plotseling stond de roverhoofdman midden in de vlammen, die probeerden met hun tongen zijn blote voeten en zijn kleren te verbranden. En het waren niet van die kleine vlammetjes! O, nee! Binnen een paar tellen waren ze al zo hoog als hij zelf.

'Toverij!' gilde Machmoed El Machmoer, 'Wat ik brrrom! Dit zijn niet gewoon!'

Wel, toen de andere rovers zagen wat er met hun baas gebeurde, werden ze erg bang. Ze keerden hun paarden zo snel als ze konden en gaven ze de sporen, zodat ze enkele ogenblikken later al aan de horizon verdwenen waren. Maar

Machmoed zelf was niet zo gauw uit het veld te slaan. Nou ja, daarom was hij waarschijnlijk ook hoofdman geworden. Hij probeerde met zijn prachtig kromzwaard de vlammen uit te slaan, maar dat lukte niet zo best. Het vuur was namelijk z heet, dat Machmoed's zwaard er in minder dan geen tijd uitgag als een verfrommeld en verschrompeld hoopje ijzer, dat nergens meer voor te gebruiken was.

'Allah il Allah!' mompelde Machmoed verschrikt. 'Ik geve dit op. Hier zijn geen vechten tegen! Zelfs niet door hoofdrrrr vers!'

Nu is de vogel weg

51. Toen Machmoed El Machmoer ontdekt had dat hij het toch niet kon winnen, draaide hij zich om, nam een grote sprong over de vlammen heen en rende weg, zonder ook maar eenmaal om te kijken. Het vuur had er echter nog niet genoeg van en volgde hem sissend en loeiend tot hij helamaal uit het gezicht van Jochem Jofel en Tube Verf verdwenen was.

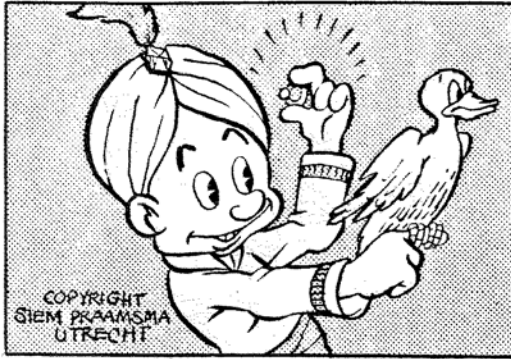
'Nou, nou, burger!' zei Tube Verf, terwijl hij met een zucht van verlichting in het zand ging zitten, 'dat liep nog goed af!

Het had waaratje weinig gescheeld, of de kunstenaarswereld zou een ernstig verlies te betreuren hebben gehad....!'

'H'm,' antwoordde Jochem Jofel. 'Het was inderdaad een griezelige meneer, die Machmoed, maar ik heb hem toch maar eens even fijn laten zien waar zijn plaats was. O, zo!'

'Maar wat nu?' vroeg Tube Verf. 'In de opwinding heb ik vergeten op de vogel te letten, burger, en nou is-ie weg!'

Tube Verf wil...eh...rusten

52. Maar Jochem Jofel en Tube Verf hoefden niet lang in het onzekere te blijven over het lot van Akdab, de vogel die eigenlijk een betoverde Emir was. Plotseling stond Hassie El Bassie weer voor hun neus. Hij had Akdab op zijn ene hand zitten en had de ring tussen duim en wijsvinger van de andere.

'Salem Aleikum!' zei Hassie. De ring heeft goed werk verricht. De rovers zijn vertrokken en hebben u geen ietsel kunnen toebrengen. En thans weer verder! Hier is de vogel. De ring zal ik behouden, die hebt gij thans niet meer nodig. Gij staat nu onder de speciale bescherming van mijn grote, almachtige en wijze Meester Joesoef, die u over enkele uren persoonlijk zal komen begroeten!

'Ja, maar... eh...' begon Tube Verf aarzelend. 'Zou er nu heus niet eerst even... eh... gerust kunnen worden? Ik bedoel... zo heel eventjes maar, bijvoorbeeld net genoeg om een klein e eenvoudig maal...'

'Mijn medeleven en spijt zijn groot,' antwoordde Hassie El Bassie, 'maar mijn alwijze en alwetende Meester heeft beslist dat...'

'H'm, hou maar op, burger,' zei Tube Verf uit zijn humeur. Hij stond op en pakte de vogel aan. 'We komen nooit meer aan... eh... gezelligheid toe zolang die meester van jou het voor het zeggen heeft. Kom op, Joffel!'

Samen sjokten ze weer verder door de woestijn en zagen r enkele uren in de verte een stad liggen.

Joesoef!

53. Na een half uurtje lopen hadden Jochem Jofel en Tube Verf de stad bereikt.

'Het is zover, burger,' zei Tube verheugd. 'Hier ergens moet het paleis van die betoverde Emir dus staan. Ik hoop maar dat ze daar iets hebben om te... eh... om de honger te stillen. Ik begin van binnen te rammelen en ik val haast flauw, burger. Waarajje!'

'Nou, ik zou zo langzamerhand ook wel eens iets te eten willen hebben,' antwoordde Jochem Jofel. Zo'n hele dag zonder voedsel is niets voor een Jofel! Ik dacht trouwens dat Joesoef ons hier tegemoet zou komen, maar ik zie nergens een tovenaar of iets van dien aard!'

Jochem Jofel had deze woorden nog maar nauwelijks uitgesproken, toen plotseling een paar bliksemstralen vlak voor

hun voeten uit de grond opschoten. Er ontstond een dikke, grijze rookwolk en er klonk een slag alsof het onweerde, maar dan heel dichtbij.

'Help!' riep Jochem, 'de wereld vergaat!'

'Het is maar o-o-onw-w-weer,' stotterde Tube Verf bibberend van angst. 'Een donderslag bij heldere hemel, burger!'

Na enkele ogenblikken werd de grijze wolk doorzichtiger en er werd een lange, magere man met een witte baard zichtbaar.

Joesoef Abdoel Machmed Ben Ali Hocus Pocus luidt mijn onvergetelijke naam!' stelde de magere man zich voor met een stem als het rollen van de donder. 'Joesoef Abdoel Machmed Ben Ali Hocus Pocus, zoon van de grootste tovenaar aller tijden. Weest gegroet, edele Westerlingen!'

Het paleis van Abbas Ben Hassan

54. "Volgt mij!" sprak Joesoef, de Grote Tovenaar. 'Laat mij, onwaardige Oosterling, uw edele Westerse schreden leiden. Het paleis van Emir Abbas Ben Hassan is thans niet ver meer. Zijt gij bereid?'

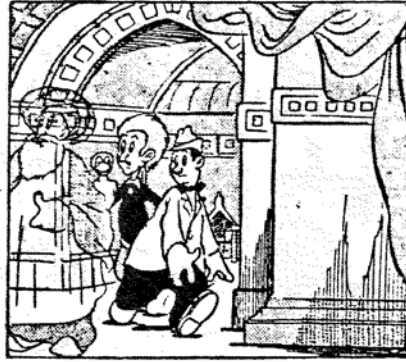
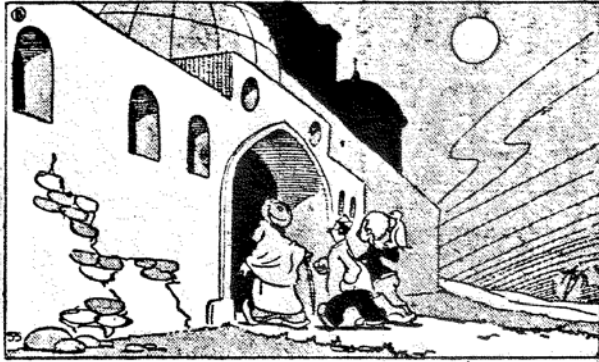
'We zijn bereid, burger,' antwoordde Tube Verf. 'Maar maak het kort, want we hebben honger. We zullen je onwaardige schreden met onze edele... eh... voetstappen volgen!'

Joesoef draaide zich om en stapte weg, gevolgd door Jochem Jofel en Tube Verf. Hij liep door allerlei stille straatjes en

steegjes, tot ze aan de andere kant van de stad gekomen waren. Nu kwamen ze op een weg, die over een heuvel voerde, waarop zich een prachtig, witgeschilderd paleis tegen de donkere nachthemel verhief.

'Ziedaar het paleis van Emir Abbas Ben Hassan!' sprak Joesoef. 'Mijn ziel springt op van vreugde bij de gedachte aan het ogenblik dat mijn Heer en Meester weer zijn oorspronkelijke gedaante zal kunnen aannemen....'

Een kop-op-een-wollekie

55. Jochem Jofel en Tube Verf volgden Joesoef naar het mooie witte paleis en liepen achter hem aan de poort binnen.

'H'm,' zei Tube Verf, om zich heen kijkend, 'het ziet er hier aardig uit, burger! Ik moet zeggen dat ik wel eens slechtere woningen gezien heb. Maar wat doet Joesoef nou weer?'

Joesoef was helemaal doorschijnend geworden, zodat je de muur waar hij voor stond, gewoon door hem heen kon zien.

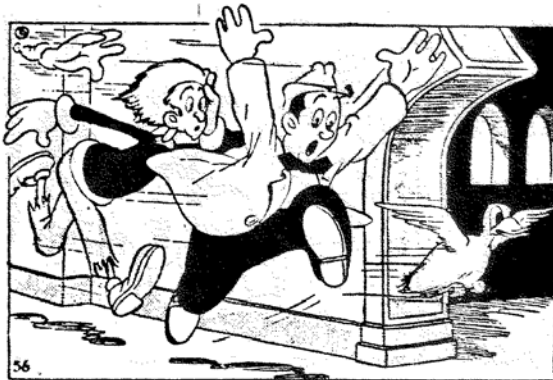
'Het is toch ook altijd wat met die tovenaars, burger!' merkte Tube Verf op. 'Ze kunnen nooit gewoon doen.. Ze moeten je altijd aan het schrikken maken met bliksempjes en al dat soort kinderachtigheden. Kijk! Nou wordt-ie weer zichtbaar!'

Maar toen draaide Joesoef zich boos om. 'Gij onzaligen!' riep hij met zijn donder-stem. 'Gij beledigt een groot tovenaar!' Zijn lichaam werd nu helemaal onzichtbaar en alleen zijn hoofd bleef over, met een hand die een waarschuwend vinger ophief.

'Joesoef Abdoel Machmed Ben Ali Hocus Pocus is niet iemand die kinderachtigheden doet!'

'Grote grutten!' zei Tube Verf unthutst, terwijl hij langzaam achterover viel van verbazing. 'Ik ben zo langzamerhand wel wat gewend, maar een kop-op-een-wollekie is wel het raarste dat ik tot nu toe gezien heb!'

Niet kietelen!

56. Nu, Joesoef kon veel verdragen, maar dat de eerste de beste kladschilder hen betitelde als een 'kop-op-een-wollekie' was hem toch wel iets te bar. Hij liet zijn gezicht nu ook verdwijnen, zodat alleen zijn hand overbleef, die nijldige grijpbewegingen naar Tube Verf maakte.

'Help!' riep Tube Verf, terwijl hij een grote sprong nam en de gang in holde, achter Jochem Jofel aan. 'Help! Een griezel! Hij wil me pakken!'

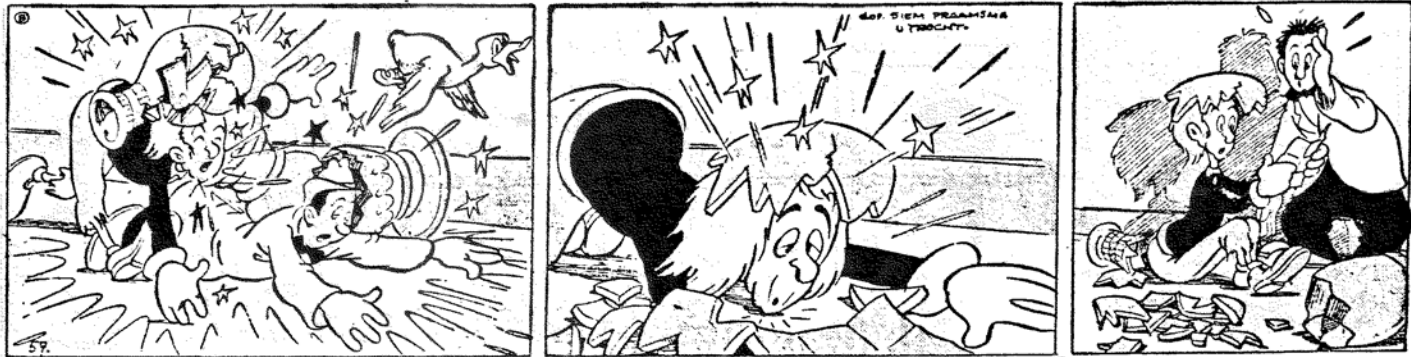
De hand van Joesoef kwam steeds naderbij. Tube Verf kon aardig hard lopen, maar de hand was toch vlugger, zodat Tube

Verf plotseling een wijsvinger in zijn rug voelde prikken.

'Niet kietelen!' schreeuwde Tube half-lachend. 'Daar kan ik niet tegen, burger! Nee, haha, hihi, Nee, niet doen!'

Hij holde intussen steeds verder het paleis in, voorafgegaan door Jochem Jofel, die het allemaal erg griezelig vond en zo nu en dan eens omkeek om te zien of Tube nog leefde. Zo kwam het, dat hij de zware stenen pilaar niet zag die op zijn weg kwam....

Slobambimbahad el Slabombambihad!

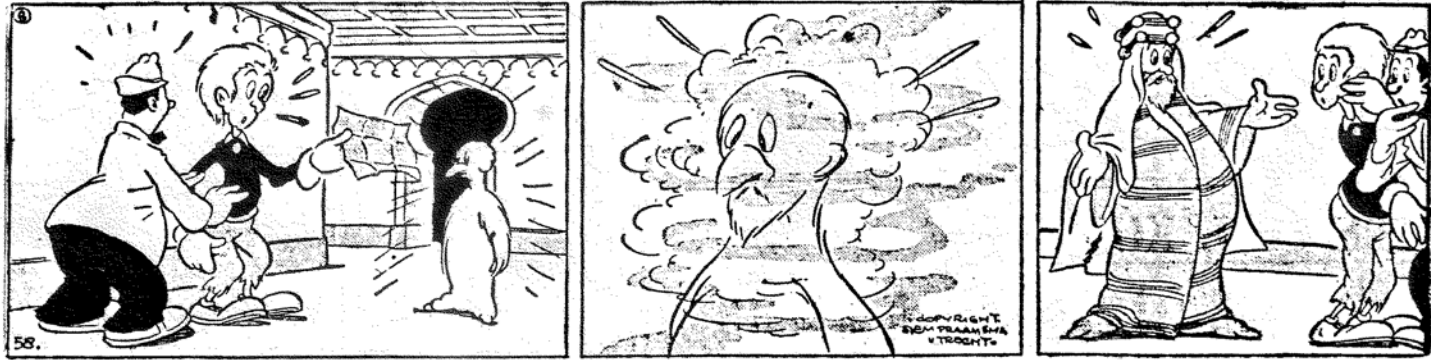

57. Nu, jullie begrijpen natuurlijk al zo'n beetje wat er gebeurde. Jochem Jofel liep met een bons tegen de pilaar op, die kantelde, zodat de vaas die er boven op stond naar beneden viel. De pilaar brak in twee stukken en viel boven op Jochem Jofel's rug. Tube Verf, die niet zo gauw in de gaten had wat er gebeurde, struikelde over Jochem's voeten; rolde langzaam over hem heen en ving de vallende vaas met zijn hoofd op. De vaas ging natuurlijk stuk, want vazen zijn nu eenmaal niet gemaakt om er zulke wilde grapjes mee uit te halen. Kortom, een ogenblik later lag Tube Verf tussen de scherven op de grond,

terwijl hij een gedeelte van de vaas bij wijze van hoed op zijn hoofd had. En toen zag hij het stuk perkament liggen. Er stonden een paar woorden op en Tube Verf keek er met lodderige ogen naar.

'Slobabimbahad el Slabombambihad!' mompelde hij zachtjes en schudde toen zijn hoofd. 'Kijk daar nou, burger,' zei hij tegen Jochem Jofel, die alweer op de been gekrabbeld was. 'Wat een onzin om op te schrijven! Slobambimbahad el Slabombambihad! Waar heeft iemand zin in! Om daar een goed stuk papier aan te verknoeien!'

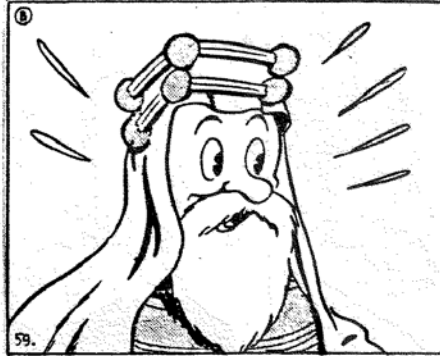
Emir Abbas Ben Hassan!

58. Maar toen gebeurde het wonderlijke. Jochem Jofel en Tube Verf hadden in de drukte en de konsternatie helemaal niet meer op de vogel Akdab gelet. Die was eerst een eindje weggefladderd, maar toen Tube Verf 'Slobambimbahad el Slabombimbihad' had gezegd, stond hij plotseling stil en begon geruisloos te groeien. Het ging heel snel; je kon het duidelijk zien. En tegelijk met het groeien veranderde hij helemaal. Zijn snavel verdween en maakte plaats voor een neus en er groeide een kort puntbaardje uit zijn kin. Zijn vleugels veranderden in een paar armen met handen, en zijn poten werden benen met

voeten. Jullie hebben natuurlijk al lang begrepen wat er gebeurd was. Dat stuk perkament was natuurlijk juist het stuk dat Joesoef, de tovenaars, in de vaas had gestopt. En dat vreemde woord was natuurlijk net het toverwoord dat Tube had moeten voorlezen om de vogel Akdab te doen veranderen in de Emir, die hij vroeger geweest was. Eindelijk hield Akdab op met groeien, en, of je het gelooft of niet, voor de met ontzag toekijkende Jochem Jofel en Tube Verf stond een Oosterse figuur met edele gelaatstreken.

Tube Verf wil eten

59. 'Salam Aleikum!' sprak de Oosterse edelman met een brede glimlach op zijn gelaat. Hier staat voor u Emir Abbas Ben Hassan! De betovering is geweken. Hebt beiden dank voor uw werkzaam aandeel in deze! Hij keek blij rond en schudde Tube Verf en Jochem Jofel wel tienmaal achter elkaar de hand.

'Heb dank! Heb dank!' zei hij maar steeds, met tranen van ontroering in de edele ogen. 'Zonder uw hulp ware ik thans nog steeds een vogel! Vraag mij wat gij wilt! mijn bezittingen zijn de uwe!'

'H'm,' zei Tube Verf, die er een beetje verlegen van werd, 'ik geef niet veel om bezittingen en zo, maar als het niet teveel gevraagd is zouden wij graag... eh... enig voedsel tot ons willen nemen! Wij hebben sinds vanmorgen nog niets gegeten, ziet u, enne....'

'Hoe dom van mij, om zulk een belangrijke aangelegenheid over het hoofd te zien!' riep de Emir uit. 'Vergeef mij, onwaardige, mijn zeldzame ongastvrijheid. Ik ben niet waardig uw gastheer te zijn. Volg mij naar de eetzaal!'

Ereburgers van Alihabad!

60. Toen ze in de eetzaal kwamen stonden de grote tovenaars en zijn kleine leerling Hassie El Bassie op hen te wachten.

'Ziedaar mijn grote vriend en Meester Joesoef,' zei de Emir verheugd, terwijl hij een buiging maakte. 'Het behoeft geen betoog, dat ik mijn ontslag intrek, heer Joesoef! Ik heb thans uw grote en ondoorgroendelijke wijsheid gezien en ik heb eveneens gezien dat men beter uw wijze raad kan opvolgen! Ik zal u bevorderen tot Opperraadgever en de kleine Hassie El Bassie tot Onderraadgever!'

'Tjonge-jonge!' zuchtte Tube Verf. 'Of we nooit iets te eten krijgen. Zouden we het niet met wat minder woorden af kunnen?'

'Welaan!' zei Hassie El Bassie, 'we zullen uw geduld niet langer op de proef stellen.' Hij toverde snel een tafeltje-dek-je, waarna hij met Joesoef vertrok. Tovenaars hoeven nooit te eten, zie je.

'Mijn hart springt op van vreugde,' begon de Emir, toen ze eenmaal aan tafel zaten, 'en mijn ziel is vrolijk, want ik heb uw beiden benoemd tot ere-burgers van Alihabad met de daaraan verbonden eretekenen en het recht om aan alle voor komende belastingen te mogen deelnemen.'

'Ik zak straks wel bedanken,' zei Tube Verf, 'want ik mag niet praten met een volle mond! Wat jij... eh... ereburger Jofel!' En hij stak een grote, hete aardappel in zijn mond.